

TILSKIPUN EVRÓPUÞINGSINS OG RÁÐSINS 2013/55/ESB

2017/EES/31/48

frá 20. nóvember 2013

um breytingu á tilskipun 2005/36/EB um viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi og á reglugerð (ESB) nr. 1024/2012 um samvinnu á sviði stjórnsýslu fyrir tilstilli upplýsingakerfisins fyrir innri markaðinn („reglugerðin um IM-upplýsingakerfið“)^(*)

EVROPUÞINGIÐ OG RÁÐ EVRÓPUSAMBANDSINS Hafa,

með hliðsjón af sáttmálanum um starfshætti Evrópusambandsins, einkum 46. gr., 53. gr. (1. mgr.) og 62. gr.,

með hliðsjón af tillögu framkvæmdastjórnar Evrópusambandsins,

eftir að hafa lagt drög að lagagerð fyrir þjóðþingin,

með hliðsjón af álitum efnahags- og félagsmálanefndar Evrópusambandsins⁽¹⁾,

í samræmi við almenna lagasetningarmeðferð⁽²⁾,

og að teknu tilliti til eftirfarandi:

1) Með tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/36/EB frá 7. september 2005 um viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi⁽³⁾ er sett fram eitt kerfi gagnkvæmrar viðurkenningar sem var upphaflega byggt á 15 tilskipunum. Í henni er sett fram sjálfkrafa viðurkenning á takmörkuðum fjölda starfsgreina sem grundvallast á samræmdum kröfum um lágmarksmenntun (geirabundnar starfsgreinar), almennt kerfi til viðurkenningar á vitnisburði um menntun og sjálfkrafa viðurkenningu á starfsreynslu. Í tilskipun 2005/36/EB er einnig sett fram nýtt kerfi yfir frjálsa veitingu þjónustu. Minna ætti á að aðstandendur borgara Sambandsins frá þriðju löndum njóta jafnrar meðferðar í samræmi við tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2004/38/EB frá 29. apríl 2004 um rétt borgara Sambandsins og aðstandenda þeirra til frjálsrar farar og dvalar á yfirráðasvæði aðildarríkjanna⁽⁴⁾. Ríkisborgarar þriðju landa kunna einnig að njóta jafnrar meðferðar hvað varðar viðurkenningu á prófskráttinum, vottorðum og öðrum vitnisburði um menntun og hæfi í samræmi við viðeigandi málsmeðferðarreglur í hverju ríki samkvæmt sértækum lagagæringum Sambandsins, s.s. um langtímabúsetu, flóttamenn, handhafa „bláa kortsins“ og vísindamenn sem stunda rannsóknir.

2) Í orðsendingu sinni frá 27. október 2010 með fyrirsögninni „Lög um innri markað: Tólf lyftistangir til að stuðla að hagvexti og efla traust — „Vinnum saman í þágu hagvaxtar““ greindi framkvæmdastjórnin þörf á því að færa löggjöf Sambandsins á þessu sviði til nútímahorfs. Leiðtoga ráðið setti fram í niðurstöðum sínum 23. október 2011 stuðning við slíka nútímavæðingu og hvatti Evrópuþingið og ráðið til að ná pólitísku samkomulagi um endurskoðun á tilskipun 2005/36/EB fyrir árslok 2012. Í ályktun sinni frá 15. nóvember 2011 um framkvæmd tilskipunarinnar um faglega menntun og hæfi (2005/36/EB)⁽⁵⁾ bauð Evrópuþingið einnig framkvæmdastjórninni að setja fram tillögu. Í skýrslu um borgararétt ESB frá 27. október 2010 með fyrirsögninni „Hindrunum gagnvart réttindum borgara ESB rutt úr vegi“ er lögð áhersla á nauðsyn þess að draga úr stjórnsýsluálagi í tengslum við viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi.

3) Lögbókendur, sem eru skipaðir af hinu opinbera, ættu að vera undanskildir gildissviði tilskipunar 2005/36/EB í ljósi þeirra sértæku og ólíku reglna sem um þá gilda í einstökum aðildarríkjum hvað varðar aðgang að starfsgreininni og starfið sjálft.

4) Evrópskt fagskráttini myndi vera framlag til styrkingar innri markaðinum og ýta undir frjálsa för fagmanna auk þess að tryggja skilvirkari og gagnsæri viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi. Einkum myndi slíkt fagskráttini koma að gagni við að greiða fyrir tímabundnum hreyfanleika og viðurkenningu innan ramma kerfis sjálfkrafa viðurkenningar, auk þess að ýta undir einfaldað viðurkenningarferli innan ramma almenna kerfisins. Tilgangurinn með innleiðingu evrópska fagskráttinis er að einfalda viðurkenningarferlið og auka skilvirkni hvað varðar kostnað og umsýslu fagmönnum og lögbærum yfirvöldum til hagsbóta. Við innleiðingu evrópska fagskráttinis ætti að hafa hliðsjón af sjónarmiðum viðkomandi fagstéttar og gera fyrirframmat á því hvort það henti viðkomandi fagstétt og á áhrifum þess á aðildarríki. Framkvæma ætti matið í samstarfi við aðildarríki eftir því sem nauðsyn krefur. Gefa ætti evrópska fagskráttini út að beiðni fagmanns þegar nauðsynleg gögn hafa verið lögð fram og lögbær yfirvöld hafa lokið viðeigandi sannprófunarferli. Þegar evrópska fagskráttini er gefið út í tengslum við staðfesturétt skal líta á það sem ákvörðun um viðurkenningu og farið með það á sama hátt og hverja

(*) Þessi ESB-gerð birtist í Stjtið. ESB L 354, 28.12.2013, bls. 132. Hennar var getið í ákvörðun sameiginlegu EES-nefndarinnar nr. 94/2017 frá 5. maí 2017 um breytingu á VII. viðauka (Gagnkvæm viðurkenning á starfsmenntun og hæfi) og X. viðauka (Almenn þjónusta) við EES-samninginn, biður birtingar.

(1) Stjtið. ESB C 191, 29.6.2012, bls. 103.

(2) Afstaða Evrópuþingsins frá 9. október 2013 (hefur enn ekki verið birt í *Stjórnartíðindunum*) og ákvörðun ráðsins frá 15. nóvember 2013.

(3) Stjtið. ESB L 255, 30.9.2005, bls. 22.

(4) Stjtið. ESB L 158, 30.4.2004, bls. 77.

(5) Stjtið. ESB C 153 E, 31.5.2013, bls. 15.

aðra ákvörðun um viðurkenningu samkvæmt tilskipun 2005/36/EB. Það skal koma til fyllingar hvers kyns skráningarkröfum varðandi aðgang að tiltekinni starfsgrein fremur en í stað þeirra. Ekki er ástæða til að innleiða evrópskt fagskírteini vegna starfsgreina lögmanna þegar þær eru þegar bundnar fagskírteinum innan ramma kerfis sem kveðið er á um í tilskipun ráðsins 77/249/EBE frá 22. mars 1997 um að auðvelda lögmönnum að neyta réttar til að veita þjónustu ⁽¹⁾ og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 98/5/EB frá 16. febrúar 1998 um að auðvelda lögmönnum að starfa til frambúðar í öðru aðildarríki en þar sem þeir hlutu starfsmenntun sína og hæfi ⁽²⁾.

5) Upplýsingakerfið fyrir innri markaðinn (IM-upplýsingakerfið), sem er komið á fót með reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 1024/2012 ⁽³⁾, ætti að styðja við framkvæmd evrópska fagskírteinisins. Fagskírteinið og IM-upplýsingakerfið ættu að efla samlegðaráhrif og traust meðal lögbærra yfirvalda en koma jafnframt í veg fyrir skörun stjórnsýslu og viðurkenningarferla á vegum lögbærra yfirvalda og efla gagnsæi og vissu í þágu fagmanna.

6) Skipuleggja ætti ferlið við að sækja um og gefa út evrópska fagskírteinið með skýrum hætti og því skulu fylgja verndarráðstafanir og samsvarandi réttur til málskots fyrir umsækjanda. Í framkvæmdargerðum ætti að tilgreina kröfur varðandi þýðingu og leiðir til að greiða þau gjöld sem umsækjanda ber að greiða til þess að verkflæði upplýsingakerfisins fyrir innri markaðinn gangi óhindrað og án truflana og að vinnsla umsóknar tefjist ekki. Ákvörðun gjalda er í höndum aðildarríkja. Aðildarríki skulu þó tilkynna framkvæmdastjórninni um fjárhæðir gjalda. Með evrópska fagskírteininu og meðfylgjandi verkflæði innan upplýsingakerfisins fyrir innri markaðinn ætti að vera unnt að tryggja heilleika, áreiðanleika og trúnað um geymd gögn og komast hjá ólögætum og óheimilum aðgangi að upplýsingum sem þar eru geymd.

7) Tilskipun 2005/36/EB á einungis við um fagmenn sem hyggjast leggja stund á sömu starfsgrein í öðru aðildarríki. Í sumum tilvikum er viðkomandi starfsemi í gístaðildarríkinu hluti af starfsgrein sem tekur til víðtækari starfsemi en í heimaaðildarríkinu. Ef munur á milli starfssviða er svo mikill að fagmaðurinn verður að taka fullt nám og þjálfun til þess að mæta því sem upp á vantar, og fari fagmaðurinn fram á það, ætti gístaðildarríki að veita takmarkaðan aðgang við þær sérstöku aðstæður. Ef á hinn bóginn fyrir liggja knýjandi ástæður í þágu almannahagsmuna, eins og Evrópudómstóllinn skilgreindi í dómaframkvæmd sinni í tengslum við 49. og 56. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins sem kann að þróast áfram, ætti

aðildarríki einnig að vera heimilt að synja beiðni um takmarkaðan aðgang. Þetta gæti einkum átt við um heilbrigðisstéttir ef fyrir liggja ástæður tengdar lýðheilsu eða öryggi sjúklinga. Það að veita takmarkaðan aðgang hefur ekki áhrif á rétt aðila vinnumarkaðarinnar til að bindast samtökum.

8) Til þess að vernda neytendur í gístaðildarríkinu ætti að veita tímabundna og óreglubundna þjónustu í aðildarríkjum með fyrirvara um verndarráðstafanir, einkum kröfu um að fyrir liggja að lágmarki eins árs starfsreynsla á næstliðnum tíu árum fyrir veitingu þjónustunnar þegar um er að ræða starfsgrein sem ekki er lögvernduð í heimaaðildarríkinu. Í tilviki árstíðabundinnar þjónustu ættu aðildarríki að hafa möguleika á að halda uppi eftirliti til þess að sannreyna að þjónusta, sem er veitt á yfirráðasvæði þeirra, sé í eðli sínu tímabundin og óregluleg. Gístaðildarríkið ætti í því skyni að geta fengið upplýsingar einu sinni á ári um þá þjónustu sem er í reynd veitt á yfirráðasvæði þess í tilvikum þegar þjónustuveitandi lætur slíkar upplýsingar ekki í té að eigin frumkvæði.

9) Tilskipun 2005/36/EB heimilar aðildarríkjum að athuga vitnisburð þjónustuveitandans um faglega menntun og hæfi áður en hann býður fram þjónustu sína í fyrsta sinn þegar um er að ræða lögverndaðar starfsgreinar sem hafa áhrif á lýðheilsu eða almannaöryggi. Þetta hefur leitt til réttaróvissu þar sem lögbært yfirvald hefur sjálfðæmi um það hvort það telur þörf á slíkri athugun fyrir fram. Til þess að tryggja réttarvissu ættu fagmenn að vita þegar frá upphafi hvort nauðsynlegt er að athuga vitnisburð um faglega menntun og hæfi fyrir fram og hvenær vænta má ákvörðunar. Í því tilviki ættu skilyrði fyrir slíkum fyrirframathugunum á vitnisburði um faglega menntun og hæfi innan ramma frjálsrar veitingar þjónustu ekki að vera strangari en finna má í reglum um staðfestu. Þegar um er að ræða lögverndaðar starfsgreinar, sem hafa áhrif á lýðheilsu eða almannaöryggi, ætti tilskipun 2005/36/EB að gilda með fyrirvara um möguleika aðildarríkja til að mæla fyrir um skyldubundna tryggingu fyrir starfsgreinar í samræmi við gildandi ákvæði í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2011/24/ESB frá 9. mars 2011 um réttindi sjúklinga varðandi heilbrigðisþjónustu yfir landamæri ⁽⁴⁾ og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2006/123/EB frá 12. desember 2006 um þjónustu á innri markaðnum ⁽⁵⁾.

10) Starfsmenntunarkerfi hafa reynst gagnleg tæki til að tryggja atvinnu ungs fólks og með þeim hefur verið hægt að koma á snurðulausum umskiptum frá þjálfun yfir í atvinnu. Af þeim sökum ætti endurskoðun á tilskipun 2005/36/EB að taka fullt tillit til sérkenna þeirra.

⁽¹⁾ Stjtuð. EB L 78, 26.3.1977, bls. 17.

⁽²⁾ Stjtuð. EB L 77, 14.3.1998, bls. 36.

⁽³⁾ Stjtuð. ESB L 316, 14.11.2012, bls. 1.

⁽⁴⁾ Stjtuð. ESB L 88, 4.4.2011, bls. 45.

⁽⁵⁾ Stjtuð. ESB L 376, 27.12.2006, bls. 36.

- 11) Nauðsynlegt er að skipta mennta- og starfsmenntakerfum hvers lands upp í mismunandi þrep til þess að unnt sé að beita reglum um viðurkenningu samkvæmt almenna kerfinu. Þessi mennta- og námsþrep, sem komið er á vegna reksturs almenna kerfisins, ættu ekki að hafa nein áhrif á uppbyggingu mennta- og starfsmenntakerfa hvers lands né heldur á valdheimildir aðildarríkjanna á þessu sviði, þ.m.t. stefnu aðildarríkis hvað varðar framkvæmd evrópska rammans um menntun og hæfi. Evrópska rammanum um menntun og hæfi er ætlað að ýta undir gagnsæi og samanagerðarhæfi faglegrar menntunar og hæfis og getur reynst gagnleg viðbótaruppspretta upplýsinga fyrir lögbær yfirvöld við athugun á vitnisburði um faglegra menntun og hæfi sem er gefinn út í öðrum aðildarríkjum. Æðri menntastofnanir hafa lagað skipulag námsleiða sinna í kjölfar Bologna-ferlisins og tekið upp tveggja þrepa kerfi fyrir bakkalár- og meistaranám. Til þess að tryggja að stigin fimm, sem eru sett fram í tilskipun 2005/36/EB, falli að þessu nýja námsskipulagi ætti að flokka nám til bakkalárráðu á stigi d og nám til meistarárráðu á stigi e. Stigin fimm, sem voru sett fram vegna reksturs almenna kerfisins, ætti að meginreglu til ekki lengur að flokka sem viðmiðun til þess að útiloka borgara Sambandsins frá gildissviði tilskipunar 2005/36/EB þegar það er andstætt meginreglunni um nám alla ævi.
- 12) Fara ætti með umsóknir um viðurkenningu frá fagmönnum, sem koma frá aðildarríkjum sem lögvernda ekki starfsgreinina og hafa eins árs starfsreynslu, á sama hátt og umsóknir fagmanna sem koma frá aðildarríkjum þar sem starfsgreinin er lögvernduð. Bera ætti faglegra menntun þeirra og hæfi saman við þá faglegu menntun og hæfi sem krafist er í gístiaðildarríkinu á grundvelli stiga faglegrar menntunar og hæfis sem sett eru fram í tilskipun 2005/36/EB. Ef fram kemur verulegur munur ætti lögbæru yfirvaldi að vera heimilt að setja fram uppbótarráðstafanir. Hvers kyns tilhögun við að meta bóklega þekkingu og verklega færni, sem krafa kann að vera gerð um vegna aðgangs að starfsgreininni sem uppbótarráðstafana, ættu að tryggja og vera í samræmi við meginreglurnar um gagnsæi og óhlutdrægni.
- 13) Þar sem ekki er búið að samræma lágmarkskröfur um menntun til að fá aðgang að þeim starfsgreinum, sem falla undir almenna kerfið, getur gístiaðildarríkið gripið til uppbótarráðstöfunar. Hver slík ráðstöfun ætti að vera hófleg og taka einkum tillit til þeirrar þekkingar, færni og hæfni sem krafa er gerð um að umsækjandi hafi öðlast í starfsreynslu sinni eða á grundvelli ævináms og viðeigandi aðili hefur viðurkennt með formlegum hætti. Rökstyðja ætti ákvörðunina um uppbótarráðstöfun til þess að gera umsækjandanum kleift að skilja betur stöðu sína og skjóta máli sínu til innlendra dómstóla á grundvelli tilskipunar 2005/36/EB.
- 14) Endurskoðun tilskipunar 2005/36/EB hefur sýnt fram á nauðsyn þess að uppfæra og skýra með sveigjanlegri hætti skrár yfir atvinnugreinar í iðnaði, viðskiptum og handverki í IV. viðauka en viðhalda jafnframt kerfi sjálfkrafa viðurkenningar fyrir þær atvinnugreinar sem byggjast á starfsreynslu. Sem stendur grundvallast IV. viðauki á atvinnugreinaflokkun Hagstofu Sameinuðu þjóðanna (ISIC) frá árinu 1958 og endurspeglar ekki lengur núverandi skipulag efnahagslegrar starfsemi. Atvinnugreinaflokkun Hagstofu Sameinuðu þjóðanna hefur verið endurskoðuð nokkrum sinnum frá árinu 1958. Framkvæmdastjórnin ætti af þeim sökum að geta aðlagað IV. viðaukann til þess að varðveita kerfi sjálfkrafa viðurkenningar.
- 15) Stöðug fagleg þróun stuðlar að öruggum og skilvirkum starfsháttum fagmanna sem njóta góðs af sjálfkrafa viðurkenningu á faglegri menntun sinni og hæfi. Mikilvægt er að hvetja til frekari eflingar á stöðugri faglegri þróun innan þessara faggreina. Aðildarríki skulu einkum hvetja til stöðugrar faglegrar þróunar fyrir lækna, sérfræðilækna, heimilislækna, hjúkrunarfræðinga í almennri hjúkrun, tannlækna, sérfræðinga í tannlækningum, dýralækna, ljósmæður, lyfjafræðinga og arkitekta. Tilkynna ætti framkvæmdastjórninni um þær ráðstafanir sem aðildarríki gera til að ýta undir stöðuga faglegra þróun innan þessara starfsgreina og aðildarríki ættu að skiptast á upplýsingum um bestu starfsvenjur á þessu sviði. Stöðug fagleg þróun ætti að taka til þróunar á sviði tækni, vísinda, reglusetningar og siðferðis og vera fagmönnum hvatning til að taka alla ævi þátt í námi á fagsviði sínu.
- 16) Kerfi sjálfkrafa viðurkenningar er byggist á samræmdum kröfum um lágmarksmenntun veltur á tímanlegri tilkynningu frá aðildarríkjunum um nýjan eða breyttan vitnisburð um formlega menntun og hæfi og að framkvæmdastjórnin birti þær. Annars hafa handhafar slíks vitnisburðar enga tryggingu fyrir því að þeir geti notið góðs af sjálfkrafa viðurkenningu. Í því skyni að auka gagnsæi og greiða fyrir athugun á nýtilkynntum gráðum ættu aðildarríki að láta í té upplýsingar um lengd og inntak námsáætlana sem verða að vera í samræmi við lágmarkskröfur um menntun sem mælt er fyrir um í tilskipun 2005/36/EB.
- 17) Einingar evrópska viðurkenningarkerfisins fyrir námseiningar (ECTS) eru þegar notaðar í miklum meirihluta æðri menntastofnana í Sambandinu og notkun þeirra verður einnig sífellt algengari í námi sem veitir þau réttindi og hæfi sem krafist er til að stunda megi lögverndaða starfsgrein. Af þeim sökum er nauðsynlegt að innleiða möguleikann á að sýna tímalengd náms einnig í evrópska viðurkenningarkerfinu fyrir námseiningar. Sá möguleiki ætti ekki að hafa áhrif á aðrar kröfur varðandi sjálfkrafa viðurkenningu. Ein námseining í evrópska viðurkenningarkerfinu fyrir námseiningar samsvarar 25-30 námstímum en almennt þarf 60 einingar til að ljúka einu námsári.

- 18) Til þess að tryggja víðtæka vernd lýðheilsu og mikið öryggi sjúklinga innan Sambandsins og færa tilskipun 2005/36/EB til nútímahorfs er nauðsynlegt að breyta þeim viðmiðunum sem eru notaðar til að skilgreina grunnnám í læknisfræði þannig að skilyrði um lágmarksfjölda ára og stunda leggist saman. Markmiðið með þessari breytingu er ekki að draga úr námskröfum í grunnnámi í læknisfræði.
- 19) Til þess að efla hreyfanleika sérfræðilækna sem hafa þegar öðlast menntun og hæfi á sínu sviði og hefja síðan annað sérfræðinám ættu aðildarríki að mega veita undanþágur frá sumum hlutum námsins ef lokið hefur verið við vissa þætti í fyrra sérfræðinámi í aðildarríki sem einnig falla undir síðara námið. Aðildarríkjum ætti einnig að vera heimilt að veita slíkar undanþágur, innan vissra marka, vegna annarra sérfræðigreina innan læknisfræðinnar sem falla undir kerfi sjálfkrafa viðurkenningar.
- 20) Hjúkrun hefur þróast verulega á síðustu þremur áratugum: samfélagsheilsugæsla, notkun flókinnna meðferða og stöðug þróun tækni gera ráð fyrir því að hjúkrunarfræðingar geti borið aukna ábyrgð. Hjúkrunarnám, sem er enn skipulagt með ólíkum hætti í aðildarríkjum, byggt á hefðum hvers þeirra um sig, ætti að veita ríkari og árangursmiðaðri tryggingu fyrir því að fagmaðurinn hafi öðlast vissa þekkingu og færni í námi sínu og sé fær um að sýna a.m.k. tiltekna hæfni til þess að mega sinna verkefnum sem fylgja þeirri starfsgrein.
- 21) Í því skyni að búa ljósmæður undir það að mæta flóknum þörfum í heilsugæslu í störfum sínum ættu ljósmóðurnemar að hafa traustan grunn í almennu námi áður en þeir hefja ljósmóðurnámið. Af þeim sökum ætti að binda ljósmóðurnám því skilyrði að lokið hafi verið 12 ára almennu námi eða prófi á sambærilegu stigi nema í þeim tilvikum þegar fagmenn hafa þegar lokið prófi sem hjúkrunarfræðingar í almennri hjúkrun. Ljósmóðurnám ætti að veita betri tryggingu fyrir því að fagmaðurinn hafi öðlast nauðsynlega þekkingu og færni til að sinna störfum ljósmóður sem um getur í tilskipun 2005/36/EB.
- 22) Til að einfalda kerfi sjálfkrafa viðurkenningar á sérgreinum innan læknisfræðinnar og tannlækninga ættu slíkar sérgreinar að falla undir tilskipun 2005/36/EB ef þær eru sameiginlegar a.m.k. tveimur fimm hlutum aðildarríkjanna.
- 23) Verulegur fjöldi aðildarríkjanna hefur ákveðið að leyfa aðgang að og iðkun starfa á sviði lyfsölu, byggt á viðurkenningu á menntun og hæfi lyfjafræðinga sem fengin eru í öðru aðildarríki eftir að tilskipun 2005/36/EB öðlaðist gildi. Slík viðurkenning faglegrar menntunar og hæfis sem áunnin er í öðru aðildarríki ætti þó ekki að koma í veg fyrir að aðildarríki viðhaldi reglum, sem eru án mismununar, um hvers kyns landfræðilega dreifingu lyfjaverslana á yfirráðasvæðum þeirra þar sem slíkar reglur eru ekki samræmdar í tilskipun 2005/36/EB. Þó ættu hvers kyns undanþága frá sjálfkrafa viðurkenningu menntunar og hæfis, sem enn er nauðsynleg í aðildarríki, ekki að útiloka lyfjafræðinga lengur sem hafa þegar fengið viðurkenningu aðildarríkis sem nýta slíka undanþágu og hafa starfað með lögmatum hætti og í reynd sem lyfjafræðingar á yfirráðasvæði þess aðildarríkis.
- 24) Virkni kerfis sjálfkrafa viðurkenningar er háð því að traust ríki um námsskilyrði sem liggja að baki menntun og hæfi fagmanna. Af þeim sökum er mikilvægt að lágmarksskilyrði vegna náms arkitekta endurspegli nýja þróun í menntun þeirra, einkum með hliðsjón af því að fyrir liggur viðurkenning á því að þörf er á að bæta starfsreynslu við bóklegt nám undir umsjón fullmenntaðra arkitekta. Lágmarksmenntunarkröfur ættu jafnframt að vera nægilega sveigjanlegar til þess að geta aðildarríkjanna til að skipuleggja menntakerfi sín verði ekki takmörkuð.
- 25) Með því að taka upp sameiginlegar meginreglur um menntun ætti tilskipun 2005/36/EB að stuðla að sjálfvirkni við viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi hvað varðar þær starfsgreinar sem njóta þess ekki nú þegar. Í því tilliti skal hafa hliðsjón af valdheimildum aðildarríkjanna til að ákveða hvers konar faglegrar menntunar og hæfis er krafist til að mega leggja stund á starfsgreinar á yfirráðasvæði þeirra, ásamt inntaki og skipulagi mennta- og þjálfunarkerfa þeirra. Sameiginlegar meginreglur um menntun ættu að vera í formi sameiginlegra námsramma er byggjast á sameiginlegri umgjörð þekkingar, færni og hæfni eða sameiginlegum námspröfum. Einnig ætti að vera mögulegt að láta sameiginlega námsramma taka til sérgreina sem njóta ekki nú þegar ávinnings af ákvæðum tilskipunar 2005/36/EB um sjálfkrafa viðurkenningu og varða starfsgreinar sem falla undir III. kafla III. bóka þar sem sértæk starfsemi tilheyrir þeim samkvæmt skýrri skilgreiningu. Sameiginlegir námsrammar fyrir sérgreinar af þessu tagi, einkum sérfræðigreinar innan læknisfræðinnar, ættu að fela í sér víðtæka vernd lýðheilsu og mikið öryggi fyrir sjúklinga. Fagleg menntun og hæfi sem fæst innan sameiginlegra námsramma ættu að fá sjálfkrafa viðurkenningu í aðildarríkjum. Fagfélög sem taka til alls Sambandsins og, við vissar aðstæður, landsbundin fagfélög eða lögbær yfirvöld ættu að geta sett fyrir framkvæmdastjórnina tillögur að sameiginlegum meginreglum um menntun þannig að samræmingaraðilar í hverju aðildarríki geti metið mögulegar afleiðingar slíkra meginreglna fyrir mennta- og þjálfunarkerfi hvers aðildarríkis og innlendar reglur um aðgang að lögvernduðum starfsgreinum.

- 26) Í tilskipun 2005/36/EB er þegar kveðið á um þá skyldu fagmanna að búa yfir nauðsynlegri tungumálakunnáttu. Komið hefur í ljós við endurmat á þessari skyldu að nauðsynlegt er að skýra hlutverk lögbærra yfirvalda og vinnuveitenda, einkum í þágu þess að tryggja betur öryggi sjúklinga. Lögbær yfirvöld ættu að hafa heimild til að leggja fyrir próf í tungumálinu eftir viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi. Það er mikilvægt, einkum hvað varðar þær starfsgreinar sem hafa áhrif á öryggi sjúklinga, að leggja fyrir próf í tungumálinu samkvæmt tilskipun 2005/36/EB áður en fagmaðurinn fær aðgang að starfsgreininni í gístiaðildarríkinu. Slík tungumálapróf ættu þó að vera sanngjörn og nauðsynleg fyrir viðkomandi starfsgreinar og ekki miða að því að útiloka fagmenn annarra aðildarríkja frá vinnumarkaði í gístiaðildarríkinu. Til þess að tryggja að meðalhófsreglan sé virt og til að efla hreyfanleika fagmanna í Sambandinu ættu próf, sem lögbært yfirvald annast eða hefur umsjón með, að vera takmörkuð við þekkingu á einu opinberu tungumáli í gístiaðildarríkinu eða einu tungumáli stjórnsýslunnar í gístiaðildarríkinu enda sé það einnig opinbert tungumál í Sambandinu. Þetta skal ekki koma í veg fyrir það að aðildarríki hvetji fagmenn til að öðlast færni í öðru tungumáli síðar ef starf í greininni krefst slíks. Vinnuveitendur ættu einnig að gegna áfram mikilvægu hlutverki í því að tryggja nægilega þekkingu á þeim tungumálum sem nauðsynleg eru til þess að gegna störfum á vinnustöðum þeirra.
- 27) Reglur í hverju ríki um sig um skipulag hvað varðar aðgang að lögvernduðum starfsgreinum ættu ekki að hindra hreyfanleika ungra útskriftarnema. Þegar útskriftarnemi hefur lokið starfsreynslutíma í öðru aðildarríki ætti að viðurkenna reynslutímann þegar hann sækir um aðgang að lögverndaðri starfsgrein í heimaaðildarríkinu. Byggja ætti viðurkenningu á starfsreynslutíma, sem er lokið í öðru aðildarríki, á skýrri skriflegri lýsingu á námsmarkmiðum og úthlutuðum verkefnum sem umsjónarmaður starfsnemans í gístiaðildarríkinu ákvarðar. Ef starfsreynslutíma er lokið í þriðju löndum ættu aðildarríki að taka tillit til þess þegar þau taka til umfjöllunar beiðni um aðgang að lögverndaðri starfsgrein.
- 28) Í tilskipun 2005/36/EB er kveðið á um kerfi innlendra upplýsinga- og þjónustumiðstöðva. Hætta er á skörun í ljósi gildistöku tilskipunar 2006/123/EB þar sem komið er á fót upplýsinga- og þjónustumiðstöðvum. Því ættu innlendar upplýsinga- og þjónustumiðstöðvar, sem er komið á fót með tilskipun 2005/36/EB, að vera aðstoðarmiðstöðvar sem leggja í störfum sínum áherslu á að veita borgurunum ráðgjöf og aðstoð, þ.m.t. einstaklingsbundna ráðgjöf, í því skyni að tryggja að daglegri beitingu reglna innri markaðarins í flóknum málum einstakra ríkisborgara sé fylgt eftir á innlendum vettvangi. Ef nauðsyn krefur mundu aðstoðarmiðstöðvarnar vera í samskiptum við lögbær yfirvöld og aðstoðarmiðstöðvar í öðrum aðildarríkjum. Aðildarríki ættu, hvað varðar evrópska fagskírteinið, að ráða því sjálf hvort aðstoðarmiðstöðvarnar starfi sem lögbært yfirvald í heimaaðildarríki eða styðji viðeigandi lögbært yfirvald við afgreiðslu umsókna um evrópska fagskírteinið og meðferð einstaklingsbundinnar skrár umsækjenda sem verður til innan IM-upplýsingakerfisins (IMI-skrá). Aðstoðarmiðstöðvarnar geti einnig, í tengslum við frjálsa veitingu þjónustu, ef viðkomandi starfsgrein er ekki lögvernduð í heimaaðildarríkinu, tekið þátt í þeim upplýsingaskiptum sem gert er ráð fyrir innan samvinnu stjórnvalda.
- 29) Þessi tilskipun stuðlar að því að tryggja öfluga heilsu- og neytendavernd. Þegar er kveðið á um ítarlegar skyldur aðildarríkja á sviði upplýsingaskipta í tilskipun 2005/36/EB. Auka skal við þessar skyldur. Í framtíðinni ættu aðildarríki ekki aðeins að bregðast við beiðnum um upplýsingar heldur ætti einnig að valdefla lögbær yfirvöld, innan valdheimilda sinna, í því að eiga frumkvæði að því að vara lögbær yfirvöld annarra aðildarríkja við þegar fagmenn hafa ekki lengur rétt til að starfa innan starfsgreina sinna. Samkvæmt tilskipun 2005/36/EB er nauðsynlegt að halda úti sérstöku viðvörunarkerfi hvað fagmenn í heilbrigðisþjónustu varðar. Þetta ætti einnig að gilda um dýralækna og þá fagmenn sem stunda starfsemi er tengist menntun barna undir lögdri, þ.m.t. fagmenn sem starfa við barnagæslu og menntun smábarna. Þessi skylda að senda aðvörun ætti einungis að gilda um þau aðildarríki þar sem þessar starfsgreinar eru lögverndaðar. Vara ætti öll aðildarríki við ef fagmaður á ekki lengur rétt á að stunda atvinnustarfsemi, jafnvel þótt það sé tímabundið, í aðildarríki vegna agaviðurlaga eða sakfellingar í refsímáli. Í aðvöruninni ættu að koma fram hvers kyns fyrirbyggjandi upplýsingar um það tímabil, tímabundið eða varanlegt, sem takmörkunin eða bannið á við um. Virkja ætti þessa aðvörun um upplýsingakerfið fyrir innri markaðinn óháð því hvort fagmaðurinn hefur nýtt sér réttindi sín samkvæmt tilskipun 2005/36/EB eða sótt um viðurkenningu á faglegri menntun sinni og hæfi með útgáfu evrópsks fagskírteinis eða annarri aðferð sem kveðið er á um í þeirri tilskipun. Viðvörunarferlið ætti að vera í samræmi við lög Sambandsins um vernd persónuupplýsinga og grundvallarréttinda. Ekki ætti að skipuleggja viðvörunarferlið til að taka við af eða hafa áhrif á hvers kyns tilhögun sem aðildarríki hafa sín í millum á samstarfi á sviði dóms- og innanríkismála. Enn fremur ætti ekki að krefjast þess af lögbærum yfirvöldum samkvæmt tilskipun 2005/36/EB að þau leggi til slíks samstarfs með viðvörunum sem kveðið er á um samkvæmt þeirri tilskipun.
- 30) Margháttaðir erfiðleikar, sem blasa við ríkisborgara sem hefur áhuga á að starfa í öðru aðildarríki, felast m.a. í því hversu flókin og óviss sú stjórnsýslumeðferð er sem hann þarf að uppfylla. Tilskipun 2006/123/EB leggur þegar þá skyldu á herðar aðildarríkjum að bjóða greiðan aðgang að upplýsingum og gera það kleift að ljúka málsmeðferð með aðkomu upplýsinga- og þjónustumiðstöðva. Ríkisborgarar sem sækja um viðurkenningu á faglegri menntun sinni og hæfi samkvæmt tilskipun 2005/36/EB geta þegar nýtt sér

upplýsinga- og þjónustumiðstöðvar ef þeir falla undir tilskipun 2006/123/EB. Fólki í atvinnuleit og fagmenn í heilbrigðisþjónustu falla þó ekki undir tilskipun 2006/123/EB og lítið liggur fyrir af upplýsingum. Frá sjónarhóli notenda liggur því fyrir þörf á því að tilgreina þær upplýsingar og tryggja að þær megi nálgast greiðlega. Einnig er mikilvægt að aðildarríki taki ekki einungis á sig ábyrgð á innlendum vettvangi heldur starfi einnig hvert með öðru og framkvæmdastjórninni að því að tryggja að fagmenn hvarvetna í Sambandinu hafi greiðan aðgang að notendavænum upplýsingum á mörgum tungumálum og geti lokið málsmeðferð greiðlega í upplýsinga- og þjónustumiðstöðvum eða hjá viðkomandi lögbærum yfirvöldum. Setja ætti fram hlekk á öðrum vefsetrum, s.s. gáttinni Þín Evrópa.

- 31) Til að bæta við eða breyta tilteknum veigalitlum þáttum tilskipunar 2005/36/EB skal framselja framkvæmdastjórninni vald til að samþykka gerðir í samræmi við 290. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins hvað varðar það að uppfæra þekkingu og færni sem um getur í 6. mgr. 21. gr., uppfæra I. viðauka, uppfæra og skýra þá starfsemi sem skráð er í IV. viðauka, aðlaga liði 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1 í V. viðauka, aðlaga lágmarksnámstímabil fyrir sérfræðinga innan læknis- og tannlæknisfræðinnar, fella nýjar sérgreinar læknisfræðinnar undir lið 5.1.3 í V. viðauka, breyta skránni sem er sett fram í liðum 5.2.1, 5.3.1, 5.4.1, 5.5.1 og 5.6.1 í V. viðauka, fella nýjar sérgreinar tannlæknisfræðinnar undir lið 5.3.3 í V. viðauka, tilgreina skilyrði fyrir beitingu sameiginlegra námsramma og tilgreina skilyrði fyrir beitingu sameiginlegra námsprófa. Einkum er mikilvægt að framkvæmdastjórnin hafi viðeigandi samráð meðan á undirbúningsvinnu hennar stendur, þ.m.t. við sérfræðinga. Þegar framkvæmdastjórnin undirbýr og semur framseldar gerðir skal hún tryggja samhliða, tímanlega og viðeigandi afhendingu viðkomandi skjala til Evrópuþingsins og ráðsins.
- 32) Til að tryggja samræmd skilyrði fyrir framkvæmd tilskipunar 2005/36/EB ætti að fela framkvæmdastjórninni framkvæmdarvald. Þessu valdi ætti að beita í samræmi við reglugerð Evrópuþingsins og ráðsins (ESB) nr. 182/2011 frá 16. febrúar 2011 um reglur og almennar meginreglur varðandi tilhögun eftirlits aðildarríkjanna með framkvæmdastjórninni þegar hún beitir framkvæmdavaldi sínu ⁽¹⁾.
- 33) Í ljósi tæknilegs eðlis þessara framkvæmdargerða ætti að nota rannsóknarmálsmeðferðina í tengslum við samþykkt framkvæmdargerða er varða innleiðingu evrópska fagskírteinisins fyrir tilteknar starfsgreinar, snið evrópska fagskírteinisins, vinnslu skriflegra umsókna, þýðingar sem umsækjanda ber að láta í té til að styðja við umsókn um evrópska fagskírteinið, upplýsingar í skjölum sem krafist er samkvæmt
- tilskipun 2005/36/EB til að unnt sé að leggja fram fullgerða umsókn, málsmeðferðarreglur við greiðslu og uppgjör greiðslna fyrir fagskírteinið, reglur um það með hvaða hætti og hvenær lögbær yfirvöld geta krafist staðfestra endurrita vegna viðkomandi starfsgreinar og við hvaða skjöl slíkt á, nauðsynlegar tækniforskriftir og ráðstafanir til að tryggja heilleika, leynd og nákvæmni upplýsinga sem er að finna í evrópska fagskírteininu og skránni í IM-upplýsingakerfinu, skilyrði og málsmeðferð við útgáfu evrópska fagskírteinisins, reglur um skilyrði fyrir aðgangi að skránni í IM-upplýsingakerfinu, tæknilegar leiðir og málsmeðferð við sannprófun á áreiðanleika og lögmæti evrópsks fagskírteinis og notkun viðvörunarkerfisins.
- 34) Framkvæmdastjórnin ætti að taka ákvörðun, á grundvelli framkvæmdargerða og, í ljósi sérkenna þeirra, án þess að beita reglugerð (ESB) nr. 182/2011, um að hafna beiðni um uppfærslu á I. viðauka ef skilyrðum tilskipunar 2005/36/EB hefur ekki verið fullnægt, fara fram á það við viðkomandi aðildarríki að það falli frá beitingu undanþágu hvað varðar val milli aðlögunartímabils og hæfnisprófs ef undanþágan er óviðeigandi eða er ekki í samræmi við lög Sambandsins, hafna beiðni um breytingar á liðum 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eða 5.7.1 í V. viðauka ef skilyrðum tilskipunar 2005/36/EB hefur ekki verið fullnægt, skrá faglega menntun og hæfi og fagleg starfsheiti í aðildarríkjum sem njóta sjálfkrafa viðurkenningar innan sameiginlegs námsramma, skrá þau aðildarríki þar sem skipuleggja þarf sameiginleg námspróf, tíðni á ársgrundvelli og aðra nauðsynlega tilhögun við skipulag sameiginlegra námsprófa og heimila viðkomandi aðildarríki að víkja frá viðkomandi ákvæðum tilskipunar 2005/36/EB í takmarkaðan tíma.
- 35) Fella ætti sambærilegt matskerfi inn í tilskipun 2005/36/EB í kjölfar jákvæðrar reynslu af gagnkvæmu mati samkvæmt tilskipun 2006/123/EB. Aðildarríki ættu að tilkynna hvaða starfsgreinar njóta lögverndar, hvaða ástæður liggja að baki og ræða niðurstöðurnar sín á milli. Kerfi af þessu tagi mundi stuðla að gagnsæi á markaði fyrir þjónustu fagmanna.
- 36) Framkvæmdastjórnin ætti að meta þegar þar að kemur kerfi viðurkenningar hvað varðar vitnisburð um formlega menntun og hæfi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun í Rúmeníu. Grundvalla ætti slíkt mat á niðurstöðum sérstakrar endurmenntunaráætlunar sem Rúmenía ætti að koma á í samræmi við landslög og stjórnsýslufyrirmæli og í samstarfi við önnur aðildarríki og framkvæmdastjórnina. Markmiðið með slíkri sértækri endurmenntunaráætlun ætti að vera að gera þátttakendum kleift að endurnýja faglega menntun sína og hæfi þannig að lágmarksmenntunarkröfum tilskipunar 2005/36/EB sé fullnægt.

(1) Stjtið. ESB L 55, 28.2.2011, bls. 13.

- 37) Þar eð aðildarríkin geta ekki fyllilega náð markmiðum þessarar tilskipunar, þ.e. að hagræða, einfalda og bæta reglur um viðurkenningu faglegrar menntunar og hæfis, þar sem það mundi óhjákvæmilega leiða til ólíkra krafna og málsmeðferðarreglna, sem gerir stjórnsýslu flóknari og leiðir til óréttmætra hindrana hvað varðar hreyfanleika fagmanna og þeim verður betur náð á vettvangi Sambandsins í ljósi samhæfis, gagnsæis og samræmis, er Sambandinu heimilt að samþykkja ráðstafanir í samræmi við nálægðarregluna eins og kveðið er á um í 5. gr. sáttmálans um Evrópusambandið. Í samræmi við meðalhófsregluna, eins og hún er sett fram í þeirri grein, er ekki gengið lengra en nauðsyn krefur í þessari tilskipun til að ná þessum markmiðum.
- 38) Í samræmi við sameiginlega pólitíska yfirlýsingu aðildarríkja og framkvæmdastjórnarinnar frá 28. september 2011 um skýringaskjöl ⁽¹⁾ hafa aðildarríki skuldbundið sig, í rökstuddum tilvikum, til að láta tilkynningu um lögleiðingarráðstafanir fylgja með einu eða fleiri skjölum sem skýra út sambandið milli innihalds tilskipunar og samsvarandi hluta landsbundinna lögleiðingargerninga. Að því er þessa tilskipun varðar telur löggjafinn að sending slíkra gagna sé rökstudd.
- 39) Samráð var haft við Evrópsku persónuverndarstofnunina, í samræmi við 2. mgr. 28. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 45/2001 frá 18. desember 2000 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga, sem stofnanir og aðilar Bandalagsins hafa unnið, og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga ⁽²⁾, og gaf hún út álit 8. mars 2012 ⁽³⁾.
- 40) Því ber að breyta tilskipun 2005/36/EB og reglugerð (ESB) nr. 1024/2012 til samræmis við það.

SAMÞYKKT TILSKIPUN ÞESSA:

1. gr.

Breytingar á tilskipun 2005/36/EB

Tilskipun 2005/36/EB er breytt sem hér segir:

- 1) Eftirfarandi málsgrein bætist við í 1. gr.:

„Með þessari tilskipun er komið á takmörkuðum aðgangi að lögvernduðum starfsgreinum og viðurkenningu á starfsreynslu sem fengist hefur í öðru aðildarríki.“

- 2) Ákvæðum 2. gr. er breytt sem hér segir:

- a) Eftirfarandi undirgrein bætist við í 1. mgr.:

„Þessi tilskipun gildir einnig um alla ríkisborgara aðildarríkis sem hafa lokið starfsreynslutíma utan heimaaðildarríkis.“

- b) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„4. Þessi tilskipun á ekki við um lögbókendur sem eru skipaðir af hinu opinbera“.

- 3) Ákvæðum 3. gr. er breytt sem hér segir:

- a) Ákvæðum 1. mgr. er breytt sem hér segir:

i. Í stað f- og h-liðar komi eftirfarandi:

„f) „Starfsreynsla“: raunveruleg og lögmæt iðkun viðkomandi starfsgreinar í aðildarríki, í fullu starfi eða samsvarandi hlutastarfi.

h) „Hæfnispróf“: prófun á fagþekkingu, færni og hæfni umsækjanda, lagt fyrir eða viðurkennt af lögbærum yfirvöldum í gístiaðildarríkinu með það fyrir augum að meta hæfni umsækjanda til að leggja stund á lögverndaða starfsgrein í því aðildarríki.

Til þess að hægt sé að leggja prófið fyrir skulu lögbær yfirvöld taka saman skrá yfir þær námsgreinar sem, samkvæmt samanburði á menntun umsækjanda og þeirri menntun sem krafist er í gístiaðildarríkinu, prófskríteini eða annar vitnisburður umsækjanda um formlega menntun og hæfi tekur ekki til.

Miða verður hæfnisprófið við þá staðreynd að umsækjandinn er fullgildur fagmaður í heimaaðildarríkinu eða aðildarríkinu sem hann kemur frá. Það verður að ná yfir námsgreinar sem verða valdar úr skránni og nauðsynlegt er að kunna skil á til þess að geta lagt stund á

⁽¹⁾ Stjtið. ESB C 369, 17.12.2011, bls. 14.

⁽²⁾ Stjtið. EB L 8, 12.1.2001, bls. 1.

⁽³⁾ Stjtið. ESB C 137, 12.5.2012, bls. 1.

viðkomandi starfsgrein í gístiaðildarríkinu. Enn fremur má prófið reyna á þekkingu á reglum sem gilda um viðkomandi starfsemi í gístiaðildarríkinu.

Lögbær yfirvöld í aðildarríkinu skulu ákvarða nánari skilyrði varðandi hæfnisprófið og stöðu umsækjanda í gístiaðildarríkinu, sem æskir þess að búa sig undir hæfnispróf í því aðildarríki.“

ii. Eftirfarandi liðir bætist við:

j) „Starfsreynslutími“: með fyrirvara um 4. mgr. 46. gr., tímabil starfsreynslu sem fengin er undir eftirliti enda sé hún skilyrði fyrir aðgangi að lögverndaðri starfsgrein og hægt að öðlast hana annaðhvort samhliða eða að loknu námi sem leiðir til prófskírteinis.

k) „Evrópskt fagskírteini“: rafrænt vottorð sem sannar annaðhvort að fagmaðurinn hefur uppfyllt nauðsynleg skilyrði fyrir því að veita þjónustu í gístiaðildarríki tímabundið og óreglulega eða viðurkenningu faglegrar menntunar og hæfi til þess að geta öðlast staðfestu í gístiaðildarríki.

l) „Nám alla ævi“: allt almennt nám, starfsnám, óformlegt nám og formlaust nám sem á sér stað alla ævi og leiðir til aukinnar þekkingar, færni og hæfni sem kann að taka til siðareglna starfsgreina.

m) „Brýnir almannahagsmunir“: hagsmunir sem eru viðurkenndir sem slíkir í dómaframkvæmd Evrópudómstólsins.

n) „Evrópskt viðurkenningarkerfi fyrir námseiningar eða ECTS-einingar“: einingakerfi fyrir æðri menntun sem er notað á evrópskum vettvangi æðri menntunar.“

b) Í stað þriðju undirgreinar 2. mgr. komi eftirfarandi:

„Etið þegar aðildarríki veitir samtökum eða félögum viðurkenningu þá sem um getur í fyrstu undirgrein skal það tilkynnt framkvæmdastjórninni. Framkvæmdastjórnin skal athuga hvort samtökin eða félagið uppfylli þau skilyrði sem kveðið er á um í annarri undirgrein. Til þess að taka tilhlýðilegt tillit til þróunar á sviði reglusetningar í aðildarríkjum skal fela framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c í því skyni að uppfæra I. viðauka þegar skilyrðin, sem kveðið er á um í annarri undirgrein, hafa verið uppfyllt.

Hafi skilyrði annarrar undirgreinar ekki verið uppfyllt skal framkvæmdastjórnin samþykkja framkvæmdargerð til þess að hafna umbeðinni uppfærslu á I. viðauka.“

4) Ákvæðum 4. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Viðurkenning gístiaðildarríkisins á faglegrri menntun og hæfi gerir rétt höfum kleift að fá aðgang að sömu starfsgrein í því aðildarríki og þeir hafa menntun og hæfi til í heimaaðildarríkinu og að leggja stund á hana í gístiaðildarríkinu með sömu skilyrðum og ríkisborgarar þess.“

b) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3. Þrátt fyrir 1. mgr. skal veita takmarkaðan aðgang að starfsgrein í gístiaðildarríkinu með þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í 4. gr. f.“

5) Eftirfarandi greinar bætist við:

„4. gr. a

Evrópskt fagskírteini

1. Aðildarríki skulu gefa út evrópskt fagskírteini til handa handhöfum faglegrar menntunar og hæfis að fenginni beiðni þar um og með því skilyrði að framkvæmdastjórnin hafi samþykkt viðeigandi framkvæmdargerðir sem kveðið er á um í 7. mgr.

2. Þegar evrópskt fagskírteini hefur verið innleitt fyrir tiltekna starfsgrein með viðeigandi framkvæmdargerðum, sem eru samþykktar skv. 7. mgr., getur viðkomandi handhafi faglegrar menntunar og hæfis ákveðið að sækja um fagskírteinið eða nýtt sér þær málsmeðferðarreglur sem kveðið er á um í II. og III. bálki.

3. Aðildarríki skulu sjá til þess að handhafi evrópsks fagskírteinis njóti allra þeirra réttinda sem honum eru fengin með 4. gr. b til 4. gr. e.

4. Ef handhafi faglegrar menntunar og hæfis hyggst bjóða þjónustu á grundvelli II. bálks, þó ekki þjónustu sem fellur undir 4. mgr. 7. gr., skal lögbært yfirvald heimaaðildarríkis gefa út evrópskt fagskírteini í samræmi við 4. gr. b og 4. gr. c. Evrópska fagskírteinið skal, ef við á, jafngilda yfirlýsingu skv. 7. gr.

5. Ef handhafi vitnisburðar um faglega menntun og hæfi hyggst öðlast staðfestu í öðru aðildarríki á grundvelli I.–III. kafla a í III. bálki eða bjóða fram þjónustu skv. 4. mgr. 7. gr. skal lögbært yfirvald í heimaaðildarríkinu ljúka öllum undirbúningi hvað varðar einstaklingsbundna skrá umsækjanda í IM-upplýsingakerfinu (IMI-skrá) eins og kveðið er á um í 4. gr. b og 4. gr. d. Lögbæra yfirvaldið í gístiaðildarríkinu skal gefa út evrópska fagskírteinið í samræmi við 4. gr. b og 4. gr. d.

Útgáfa evrópsks fagskírteinis skal, hvað staðfestu varðar, ekki veita sjálfkrafa rétt til að leggja stund á tiltekna starfsgrein ef fyrir liggja kröfur varðandi skráningu eða aðrar eftirlitsreglur í gístiaðildarríkinu áður en evrópskt fagskírteini var tekið upp fyrir þá starfsgrein.

6. Aðildarríki skulu tilnefna þau lögbæru yfirvöld sem skulu annast skrár í IM-upplýsingakerfinu og gefa út evrópsk fagskírteini. Þessi yfirvöld skulu sjá til þess að vinnsla umsókna um evrópsk fagskírteini sé óhlutdræg, hlutlæg og tímanleg. Aðstoðarmiðstöðvunum, sem um getur í 57. gr. b, er einnig heimilt að gegna hlutverki lögbærs yfirvalds. Aðildarríki skulu sjá til þess að lögbær yfirvöld og aðstoðarmiðstöðvar upplýsi borgarana, þ.m.t. hugsanlega umsækjendur, um hlutverk og virðisauka evrópsks fagskírteinis fyrir þær starfsgreinar sem falla undir skírteinið.

7. Framkvæmdastjórnin skal, á grundvelli framkvæmdargerða, samþykkja nauðsynlegar ráðstafanir til

að tryggja samræmda beitingu ákvæðanna um evrópsku fagskírteinin hvað varðar þær starfsgreinar sem uppfylla þau skilyrði sem mælt er fyrir um í annarri undirgrein þessarar málsgreinar, þ.m.t. hvað varðar snið evrópska fagskírteinisins, vinnsla skriflegra umsókna, þýðingar sem umsækjandinn skal láta í té til stuðnings umsókn um evrópska fagskírteinið, upplýsingar í þeim skjölum sem krafist er skv. 2. mgr. 7. gr. eða VII. viðauka, svo leggja megi fram fullgerða umsókn og málsmeðferð við greiðslur og uppgjör greiðslna fyrir evrópskt fagskírteini, þar sem tillit er tekið til sérkenna viðkomandi starfsgreinar. Framkvæmdastjórnin skal einnig tilgreina í framkvæmdargerðum hvernig, hvenær og fyrir hvaða skjöl lögbær yfirvöld geta farið fram á staðfest endurrit í samræmi við 4. gr. b (aðra undirgrein 3. mgr.), 4. gr. d (2. mgr.) og 4. gr. d (3. mgr.) hvað varðar viðkomandi starfsgrein.

Tilkoma evrópsks fagskírteinis fyrir tiltekna starfsgrein, með samþykkt viðeigandi framkvæmdargerða sem um getur í fyrstu undirgrein, skal vera með fyrirvara um öll eftirtalin skilyrði:

- a) fyrir hendi er verulegur hreyfanleiki eða möguleiki á slíku í viðkomandi starfsgrein,
- b) hlutaðeigandi hagsmunaaðilar hafa sýnt nægilegan áhuga,
- c) starfsgreinin eða nám að baki slíkri starfsgrein er lögverndað í verulegum fjölda aðildarríkja.

Samþykkja skal þessar framkvæmdargerðir í samræmi við rannsóknarmálsmeðferðina sem um getur í 2. mgr. 58. gr.

8. Hvers kyns gjöld sem umsækjendur kunna að stofna til í tengslum við stjórnsýslumeðferð við útgáfu evrópsks fagskírteinis skulu vera sanngjörn, hófleg og í samræmi við þann kostnað sem heima- og gístiaðildarríkin hafa stofnað til og ekki hafa letjandi áhrif á umsóknir um evrópskt fagskírteini.

4. gr. b

Umsókn um evrópskt fagskírteini og myndun skrár í IM-upplýsingakerfinu

1. Heimaaðildarríkið skal gera handhafa faglegrar menntunar og hæfis kleift að sækja um evrópskt fagskírteini

um vefgátt sem framkvæmdastjórnin lætur í té sem myndar sjálfkrafa skrá í IM-upplýsingakerfinu fyrir tiltekinn umsækjanda. Ef heimaaðildarríki heimilar einnig skriflegar umsóknir skal það hafa til reiðu allt nauðsynlegt skipulag til myndunar skrár í IM-upplýsingakerfinu, hvers kyns upplýsingar sem senda skal umsækjanda og útgáfu evrópsks fagskírteinis.

2. Umsóknir skulu studdar skjölum sem krafist er í framkvæmdargerðunum sem samþykkja skal skv. 7. mgr. 4. gr. a.

3. Lögbært yfirvald í heimaaðildarríkinu skal innan viku frá viðtöku umsóknarinnar staðfesta móttöku hennar og upplýsa umsækjandann um það ef gögn vantar.

Lögbært yfirvald í heimaaðildarríkinu skal, ef við á, gefa út hvers kyns skírteini til stuðnings sem krafist er samkvæmt þessari tilskipun. Lögbært yfirvald í heimaaðildarríkinu skal sannprófa hvort umsækjandinn hafi lögmæta staðfestu í heimaaðildarríkinu og hvort öll nauðsynleg gögn, sem gefin hafa verið út í heimaaðildarríkinu, séu gild og áreiðanleg. Ef fyrir liggur réttmætur vafi skal lögbæra yfirvaldið í heimaaðildarríkinu hafa samráð við viðeigandi aðila og það getur beðið umsækjandann um staðfest endurrit af gögnunum. Ef sami umsækjandi leggur fram fleiri umsóknir er lögbærum yfirvöldum í heima- og gístiaðildarríkjunum ekki heimilt að fara fram á endurframlagningu gagna sem liggja þegar fyrir í skránni í IM-upplýsingakerfinu og eru enn gild.

4. Framkvæmdastjórninni er heimilt að samþykkja á grundvelli framkvæmdargerða tækniforskriftir, nauðsynlegar ráðstafanir til að tryggja heilleika, leynd og nákvæmni upplýsinga sem er að finna í evrópska fagskírteininu og skránni í IM-upplýsingakerfinu og skilyrði og málsmeðferð við útgáfu evrópsks fagskírteinis til handhafa þess, þ.m.t. möguleiki á að hlaða því niður eða leggja fram uppfærslur vegna skrárinnar í IM-upplýsingakerfinu. Samþykkja skal þessar framkvæmdargerðir í samræmi við rannsóknarmálsmeðferðina sem um getur í 2. mgr. 58. gr.

4. gr. c

Evrópskt fagskírteini vegna tímabundinnar og óreglulegrar veitingar þjónustu, annarrar en þeirrar sem um getur í 4. mgr. 7. gr.

1. Lögbæra yfirvaldið í heimaaðildarríkinu skal innan þriggja vikna sannprófa umsóknina og gögn í skránni í IM-upplýsingakerfinu henni til stuðnings og gefa evrópska fagskírteinið út vegna tímabundinnar og óreglulegrar

veitingar þjónustu, annarrar en þeirrar sem fellur undir 4. mgr. 7. gr. Tímabilið skal hefjast þegar tekið er við þeim skjölum sem vantaði og um getur í fyrstu undirgrein 3. mgr. 4. gr. b eða, ef ekki var farið fram á frekari gögn, þegar liðin er vikan sem um getur í þeirri undirgrein. Það skal því næst senda evrópska fagskírteinið þegar í stað til lögbærs yfirvalds í hverju viðkomandi gístiaðildarríki og upplýsa umsækjandann um það. Gístiaðildarríkinu er ekki heimilt að fara fram á frekari yfirlýsingar skv. 7. gr. næstu 18 mánuði.

2. Ákvörðun lögbæra yfirvaldsins í heimaaðildarríkinu, eða hafi ákvörðun ekki verið tekin innan þriggja vikna frestsins sem um getur í 1. mgr., skal vera hægt að áfrýja samkvæmt landslögum.

3. Ef handhafi evrópska fagskírteinisins óskar eftir því að veita þjónustu í aðildarríkjum, aðra en þá sem getið var upphaflega í umsókninni sem um getur í 1. mgr., er honum heimilt að sækja um slíka útvíkkun. Ef handhafinn óskar eftir því að halda áfram að veita þjónustu þegar 18 mánuðirnir, sem um getur í 1. mgr., eru liðnir skal hann upplýsa lögbæra yfirvaldið um það. Handhafinn skal í báðum tilvikum einnig leggja fram hver þau gögn um verulegar breytingar á þeirri stöðu sem tilgreind er í skránni í IM-upplýsingakerfinu sem lögbæra yfirvaldið í heimaaðildarríkinu kann að krefjast í samræmi við framkvæmdargerðirnar sem eru samþykktar skv. 7. mgr. 4. gr. a. Lögbæra yfirvaldið í heimaaðildarríkinu skal senda viðkomandi gístiaðildarríkjum uppfærða evrópska fagskírteinið.

4. Evrópska fagskírteinið skal gilda alls staðar á yfirráðasvæði allra viðkomandi gístiaðildarríkja svo fremi að handhafar þess viðhaldi rétti sínum til að veita þjónustu á grundvelli gagna og upplýsinga í skránni í IM-upplýsingakerfinu.

4. gr. d

Evrópskt fagskírteini vegna staðfestu og tímabundinnar og óreglulegrar veitingar þjónustu skv. 4. mgr. 7. gr.

1. Lögbæra yfirvaldið í heimaaðildarríkinu skal, innan eins mánaðar, staðfesta áreiðanleika og lögmæti stuðningsgagna í skránni í IM-upplýsingakerfinu í þeim tilgangi að gefa út evrópskt fagskírteini til staðfestu eða tímabundinnar og óreglulegrar veitingar þjónustu skv. 4. mgr. 7. gr. Tímabilið skal hefjast þegar tekið er við þeim skjölum sem vantaði og um getur í fyrstu undirgrein 3. mgr. 4. gr. b eða, ef ekki var farið fram á frekari gögn, þegar liðin er vikan sem um getur í þeirri undirgrein. Umsóknina

skal senda þegar í stað til lögbæra yfirvaldsins í gístiaðildarríkinu. Heimaaðildarríkið skal upplýsa umsækjandann um stöðu umsóknarinnar og jafnframt senda umsóknina til gístiaðildarríkisins.

2. Í þeim tilvikum sem um getur í 16. gr., 21. gr., 49. gr. a og 49. gr. b skal gístiaðildarríki ákveða hvort gefa á út evrópskt fagskírteini, skv. 1. mgr., innan eins mánaðar frá viðtöku umsóknarinnar sem heimaaðildarríkið sendi. Ef fyrir liggur réttmætur vafi er gístiaðildarríki heimilt að fara fram á viðbótarupplýsingar, eða staðfest endurrit gagna, frá heimaaðildarríkinu sem skal senda gögnin eigi síðar en tveimur vikum eftir að beiðnin er lögð fram. Með fyrirvara um aðra undirgrein 5. mgr. gildir eins mánaðar tímabilið þrátt fyrir slíka beiðni.

3. Í þeim tilvikum sem um getur í 4. mgr. 7. gr. og 14. gr. skal gístiaðildarríki ákveða hvort gefa á út evrópskt fagskírteini eða fella handhafa faglegrar menntunar og hæfis undir uppbótarráðstafanir innan tveggja mánaða frá viðtöku umsóknarinnar sem heimaaðildarríkið sendi. Ef fyrir liggur réttmætur vafi er gístiaðildarríki heimilt að fara fram á viðbótarupplýsingar, eða staðfest endurrit gagna, frá heimaaðildarríkinu sem skal senda gögnin eigi síðar en tveimur vikum eftir að beiðnin er lögð fram. Með fyrirvara um aðra undirgrein 5. mgr. gildir tveggja mánaða tímabilið þrátt fyrir slíka beiðni.

4. Ef gístiaðildarríkið fær ekki nauðsynlegar upplýsingar sem það kann að krefjast í samræmi við þessa tilskipun, vegna töku ákvörðunar um útgáfu evrópsks fagskírteinis, frá annaðhvort heimaaðildarríki eða umsækjanda getur það synjað um útgáfu skírteinisins. Styðja skal slíka synjun viðeigandi rökum.

5. Ef gístiaðildarríkið tekur ekki ákvörðun innan þeirra tímamarka, sem sett eru í 2. og 3. mgr. þessarar greinar, eða skipuleggur ekki hæfnispróf í samræmi við 4. mgr. 7. gr. skal litið svo á að evrópskt fagskírteini hafi verið gefið út og skal senda það sjálfkrafa um upplýsingakerfið fyrir innri markaðinn, til handhafa faglegrar menntunar og hæfis.

Gístiaðildarríkið skal eiga möguleika á að framlengja frestinn, sem er settur í 2. og 3. mgr., um tvær vikur vegna sjálfkrafa útgáfu evrópska fagskírteinisins. Það skal útskýra ástæðu framlengingarinnar og upplýsa umsækjandann um

hana. Heimilt er að endurtaka slíka framlengingu í eitt skipti og aðeins þegar slíkt er mjög áriðandi, einkum af ástæðum sem varða lýðheilsu eða almannaoýggi þeirra sem nýta þjónustuna.

6. Aðgerðir sem heimaaðildarríki grípur til í samræmi við 1. mgr. skulu koma í stað umsóknar um viðurkenningu á faglegrri menntun og hæfi samkvæmt landslögum í gístiaðildarríkinu.

7. Kæra má samkvæmt landslögum viðkomandi aðildarríkis ákvarðanir sem heima- og gístiaðildarríkin samþykkja skv. 1.–5. mgr. eða ef heimaaðildarríkið hefur ekki tekið ákvörðun.

4. gr. e

Vinnsla og aðgangur að gögnum er varða evrópska fagskírteinið

1. Með fyrirvara um regluna um sakleysi uns sekt er sönnuð skulu lögbær yfirvöld heima- og gístiaðildarríkis uppfæra tímanlega samsvarandi skrá í IM-upplýsingakerfinu með upplýsingum varðandi agaviðurlög eða refsiréttarleg viðurlög sem tengjast banni eða takmörkun og hafa afleiðingar hvað varðar atvinnustarfssemi handhafa evrópska fagskírteinisins samkvæmt þessari tilskipun. Þau skulu við þetta virða reglur um vernd persónuupplýsinga sem kveðið er á um í tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 95/46/EB frá 24. október 1995 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga (*) og tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2002/58/EB frá 12. júlí 2002 um vinnslu persónuupplýsinga og um verndun einkalífs á sviði rafrænna fjarskipta (tilskipun um friðhelgi einkalífsins og rafræn fjarskipti (**)). Við slíkar uppfærslur skal jafnframt eyða upplýsingum sem engin þörf er á lengur. Upplýsa skal handhafa evrópska fagskírteinisins og lögbær yfirvöld sem hafa aðgang að samsvarandi skrá í IM-upplýsingakerfinu þegar í stað um hvers kyns uppfærslur. Þessi skylda skal vera með fyrirvara um viðvörðunarskyldu aðildarríkja skv. 56. gr. a.

2. Takmarka skal efni upplýsinga í uppfærslum, sem um getur í 1. mgr., við eftirfarandi:

- a) nafn fagmannsins,
- b) viðkomandi starfsgrein,

- c) upplýsingar um landsbundið yfirvald eða dómstól sem hefur samþykkt ákvörðunina um takmörkun eða bann,
- d) umfang takmörkunar eða banns og
- e) gildistíma takmörkunar eða banns.

3. Takmarka skal aðgang að upplýsingum í skrá í IM-upplýsingakerfinu við lögbær yfirvöld heima- og gístaðildarríkis í samræmi við tilskipun 95/46/EB. Lögbæru yfirvöldin skulu upplýsa handhafa evrópska fagskírteinisins um efni skrárinnar í IM-upplýsingakerfinu að beiðni handhafans.

4. Takmarka skal þær upplýsingar, sem er að finna í evrópska fagskírteininu, við þær upplýsingar sem eru nauðsynlegar til að staðfesta rétt handhafa til að stunda þá starfsemi sem fellur undir skírteinið, þ.e. eiginnafrá handhafa, kenninafn, fæðingardag og fæðingarstað, starfsgrein, formlega menntun og hæfi og viðeigandi regluverk, hlutaðeigandi lögbær yfirvöld, númer skírteinis, öryggisþætti og vísan til gíldra persónuskilríkja. Í skránni í IM-upplýsingakerfinu skulu koma fram upplýsingar um starfsreynslu eða uppbótarráðstafanir sem handhafi evrópska fagskírteinisins hefur aflað eða staðist.

5. Halda má vinnslu persónuupplýsinga í skránni í IM-upplýsingakerfinu áfram eins lengi og þurfa þykir vegna viðurkenningarferlisins sem slíks og sem gagna um viðurkenninguna eða sendingu yfirlýsingar sem krafist er skv. 7. gr. Aðildarríki skulu sjá til þess að handhafi evrópsks fagskírteinis hafi hvenær sem er rétt, sér að kostnaðarlausu, til að krefjast leiðréttingar á ónákvæmum eða ófullnægjandi upplýsingum, eða að skránni í IM-upplýsingakerfinu verði eytt eða aðgangur að henni hindraður. Upplýsa skal handhafann um þennan rétt þegar evrópska fagskírteinið er gefið út og minna hann á hann á tveggja ára fresti eftir það. Senda skal áminninguna sjálfvirkum upplýsingakerfið fyrir innri markaðinn þegar upphaflega umsóknin um evrópska fagskírteinið er lögð fram rafrænt.

Ef lögð er fram beiðni um eyðingu skrár í IM-upplýsingakerfinu er tengist evrópsku fagskírteini sem er gefið út til staðfestu eða til að veita þjónustu tímabundið og óreglulega skv. 4. mgr. 7. gr., skulu lögbær yfirvöld í viðkomandi gístaðildarríki gefa út til handa handhafa faglegrar menntunar og hæfis staðfestingu á viðurkenningu á faglegru menntun hans og hæfi.

6. Líta skal á viðkomandi lögbær yfirvöld í aðildarríkjunum sem ábyrgðaraðila í skilningi d-liðar 2. gr.

tilskipunar 95/46/EB í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga í evrópska fagskírteininu og öllum skráum í IM-upplýsingakerfinu. Með hliðsjón af ábyrgð framkvæmdastjórnarinnar skv. 1.–4. mgr. þessarar greinar og meðferð persónuupplýsinga í tengslum við það skal líta á framkvæmdastjórnina sem ábyrgðaraðila í skilningi d-liðar 2. gr. reglugerðar Evrópuþingsins og ráðsins (EB) nr. 45/2001 frá 18. desember 2000 um vernd einstaklinga í tengslum við vinnslu persónuupplýsinga, sem stofnanir og aðilar Bandalagsins hafa unnið, og um frjálsa miðlun slíkra upplýsinga (***)

7. Gístaðildarríki skal, með fyrirvara um 3. mgr., kveða á um að vinnuveitendum, viðskiptavinum, sjúklingum, opinberum yfirvöldum og öðrum hagsmunaaðilum sé heimilt að sannprófa áreiðanleika og gildi evrópsks fagskírteinis sem handhafi skírteinisins sýnir þeim.

Framkvæmdastjórnin skal, á grundvelli framkvæmdargerða, mæla fyrir um reglur varðandi aðgang að skránni í IM-upplýsingakerfinu og tæknilegar leiðir og ferla til þeirrar sannprófunar sem um getur í fyrstu undirgrein. Samþykkja skal þessar framkvæmdargerðir í samræmi við rannsóknarmálsmeðferðina sem um getur í 2. mgr. 58. gr.

4. gr. f

Takmarkaður aðgangur

1. Lögbært yfirvald í gístaðildarríkinu skal veita takmarkaðan aðgang, metið í hverju tilviki fyrir sig, að starfsgrein á yfirráðsvæði sínu því aðeins að eftirtalin skilyrði hafi verið uppfyllt:

- a) að fagmaðurinn hafi í heimaaðildarríkinu full réttindi og hæfi til að starfa við þá grein sem sótt er um takmarkaðan aðgang fyrir í gístaðildarríkinu,
- b) að svo mikill munur sé á þeirri starfsgrein sem er stunduð löglega í heimaaðildarríkinu og lögvernduðu starfsgreininni í gístaðildarríkinu að beiting uppbótarráðstafana jafngilti því að umsækjandinn þyrfti að ljúka fullu námi og þjálfun í gístaðildarríkinu til að fá fullan aðgang að lögvernduðu starfsgreininni í gístaðildarríkinu,
- c) að hægt sé að aðskilja atvinnustarfsemina frá annarri starfsemi sem fellur undir lögvernduðu starfsgreinina í gístaðildarríkinu.

Lögbæra yfirvaldið í gístiaðildarríkinu skal að því er c-lið varðar taka tillit til þess hvort unnt sé að leggja stund á atvinnustarfsemina sjálfkrafa í heimaaðildarríkinu.

2. Heimilt er að synja um takmarkaðan aðgang ef slíkt má réttlæta á grundvelli brýnna ástæðna er varða almennahagmuni sem tryggja að ná megi því markmiði sem stefnt er að og ganga ekki lengra en nauðsynlegt má telja til að ná því markmiði.

3. Taka skal umsóknir vegna staðfestu í gístiaðildarríkinu til umfjöllunar í samræmi við I. og IV. kafla III. bóls.

4. Fjalla skal um umsóknir um tímabundna og óreglulega veitingu þjónustu í gístiaðildarríkinu með starfsemi sem hefur áhrif á lýðheilsu eða almannaöryggi í samræmi við II. bólk.

5. Þrátt fyrir sjöttu undirgrein 4. mgr. 7. gr. og 1. mgr. 52. gr. skal stunda atvinnustarfsemi undir starfsheiti heimaaðildarríkisins þegar takmarkaður aðgangur hefur verið veittur. Gístiaðildarríkinu er heimilt að krefjast þess að starfsheitið sé notað á tungumálum gístiaðildarríkisins. Fagmenn sem njóta takmarkaðs aðgangs skulu greina notendum þjónustunnar skilmerkilega frá umfangi atvinnustarfseminnar.

6. Þessi grein á ekki við um fagmenn sem njóta sjálfkrafa viðurkenningar á faglegru menntun sinni og hæfi skv. II., III. og III. kafla a í III. bólk.

(*) Stjtuð. EB L 281, 23.11.1995, bls. 31.

(**) Stjtuð. EB L 201, 31.7.2002, bls. 37.

(***) Stjtuð. EB L 8, 12.1.2001, bls. 1.

6) Í stað b-liðar 1. mgr. 5. gr. komi eftirfarandi:

„b) ef þjónustuveitandi flytur og hefur lagt stund á starfsgreinina í einu eða fleiri aðildarríkjum í a.m.k. eitt ár á næstliðnum tíu árum áður en þjónustan er veitt, ef starfsgreinin er ekki lögvernduð í því staðfestuaðildarríki. Skilyrði um eins árs starfsreynslu gildir ekki þegar annaðhvort starfsgreinin eða menntun til starfsins eru lögvernduð.“

7) Ákvæðum 7. gr. er breytt sem hér segir:

a) Ákvæðum 2. mgr. er breytt sem hér segir:

i. Í stað d- og e-liðar komi eftirfarandi:

„d) í þeim tilvikum sem um getur í b-lið 1. mgr. 5. gr., hvers kyns sannanir fyrir því að þjónustuveitandinn hafi stundað umrædda starfsemi í a.m.k. eitt ár á næstliðnum tíu árum,

e) fyrir starfsgreinar í öryggisgeiranum, heilbrigðisgeiranum og starfsgreinar sem lúta að menntun ólöggráða barna, þ.m.t. barnagæslu og menntun smábarna, vottorð, sem staðfestir að viðkomandi hafi ekki verið vikið úr slíku starfi tímabundið eða alfarið, eða hreint sakavottorð, ef aðildarríkin krefjast þess af eigin ríkisborgurum.“

ii. Eftirfarandi liðir bætist við:

„f) fyrir starfsgreinar sem hafa áhrif á öryggi sjúklinga, yfirlýsing um að umsækjandi hafi þá þekkingu á tungumálinu sem nauðsynleg er til að geta lagt stund á starfsgreinina í gístiaðildarríkinu,

g) fyrir starfsgreinar sem taka til þeirrar starfsemi sem um getur í 16. gr. og aðildarríki hefur verið tilkynnt um í samræmi við 2. mgr. 59. gr., vottorð um eðli og tímalengd starfseminnar, gefið út af lögbæru yfirvaldi eða aðila í aðildarríkinu þar sem þjónustuveitandinn hefur staðfestu.“

b) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„2a. Framlagning þjónustuveitanda á þeirri yfirlýsingu sem krafist er í 1. mgr. skal veita honum rétt til aðgangs að þjónustustarfseminni eða til að leggja stund á slíka starfsemi hvar sem er á yfirráðasvæði hlutaðeigandi aðildarríkis. Aðildarríki getur krafist þeirra viðbótarupplýsinga sem settar eru fram í 2. mgr. og varða faglega menntun og hæfi þjónustuveitanda ef:

a) starfsgreinin er lögvernduð á ólíkan hátt innan hluta yfirráðasvæðis aðildarríkisins,

b) ef slík lögverndun á einnig við um alla ríkisborgara þess aðildarríkis,

c) slíkur munur á lögverndun er réttlættur með skírskotun til almannahagsmuna er varða lýðheilsu eða öryggi þeirra sem njóta þjónustunnar og

d) aðildarríkið er ekki lengur í aðstöðu til að afla slíkra upplýsinga.“

c) Í stað 4. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Í fyrsta sinn sem þjónusta er veitt innan lögverndaðra starfsgreina, sem hafa áhrif á lýðheilsu og almannaoöryggi og njóta ekki sjálfkrafa viðurkenningar skv. II., III. eða III. kafla a í III. bálki, má lögbært yfirvald gístiaðildarríkisins kanna faglegra menntun og hæfi þjónustuveitandans áður en hann veitir þjónustu í fyrsta sinn. Slík forathugun er aðeins leyfileg þegar tilgangur athugunarinnar er að koma í veg fyrir að heilsa eða öryggi þjónustuþega bíði alvarlega hnekki vegna ófullnægjandi faglegrar menntunar og hæfis þjónustuveitandans og hún gengur ekki lengra en nauðsynlegt er í því skyni.

Lögbæra yfirvaldið skal upplýsa þjónustuveitandann um ákvörðun sína, eigi síðar en einum mánuði eftir viðtöku yfirlýsingarinnar og fylgiskjalanna sem um getur í 1. og 2. mgr., um að:

a) kanna ekki faglegra menntun hans og hæfi,

b) fagleg menntun og hæfi hans hafi verið könnuð:

i. þess sé krafist að þjónustuveitandinn taki hæfnispróf eða

ii. honum sé heimilað að veita þjónustuna.

Ef upp koma erfiðleikar sem kunna að leiða til tafa í ákvörðunartöku samkvæmt annarri málsgrein skal

lögbæra yfirvaldið tilkynna þjónustuveitandanum um ástæður fyrir töfnni innan sama frests. Leysa skal slíka erfiðleika innan eins mánaðar frá tilkynningunni og taka ákvörðun innan tveggja mánaða frá því að erfiðleikarnir leysast.

Þegar fyrir liggur verulegur munur á faglegrri menntun og hæfi þjónustuveitandans annars vegar og þeirri menntun sem krafist er í gístiaðildarríkinu hins vegar, í þeim mæli að hann geti verið skaðlegur lýðheilsu eða almannaoöryggi og ekki er unnt að bæta hann upp með starfsreynslu þjónustuveitandans eða með þekkingu, færni og hæfni sem fæst með ævinámi sem viðeigandi aðili viðurkennir formlega í því skyni, skal gístiaðildarríkið gefa þjónustuveitandanum færi á að sýna, með hæfnisprófi eins og um getur í b-lið annarrar málsgreinar, að hann hafi öðlast þá þekkingu, færni eða hæfni sem upp á vantar. Gístiaðildarríkið skal taka ákvörðun á þeim grundvelli um það hvort heimila skuli veitingu þjónustunnar. Í öllum tilvikum verður að vera mögulegt að veita þjónustuna innan mánaðar frá því að ákvörðun er tekin í samræmi við aðra undirgrein.

Komi engin viðbrögð frá lögbæra yfirvaldinu innan þess frests sem vísað er til í annarri og þriðju undirgrein er heimilt að veita þjónustuna.

Í þeim tilvikum þegar búið er að staðfesta faglegra menntun og hæfi samkvæmt þessari málsgrein skal þjónustan veitt undir því starfsheiti sem er notað í gístiaðildarríkinu.“

8) Í stað 1. mgr. 8. gr. komi eftirfarandi:

„1. Lögbær yfirvöld gístiaðildarríkisins mega, í hvert sinn sem þjónusta er boðin, biðja lögbær yfirvöld staðfestuaðildarríkisins um að láta í té hvers kyns upplýsingar varðandi lögmæti staðfestu þjónustuveitandans og góða starfshætti hans, ef upp kemur réttmætur vafi, auk upplýsinga um að hann hafi ekki sætt agaviðurlögum eða refsiréttarlegum viðurlögum gagnvart starfsemi sinni. Ef lögbær yfirvöld í gístiaðildarríkinu ákveða að kanna faglegra menntun og hæfi þjónustuveitandans geta þeir farið fram á það við lögbær yfirvöld í staðfestuaðildarríkinu að þau láti í té upplýsingar um nám þjónustuveitandans að því marki sem nauðsynlegt er til að meta verulegan mun sem kann að reynast skaðlegur lýðheilsu eða almannaoöryggi. Lögbær yfirvöld staðfestuaðildarríkisins skulu veita þessar upplýsingar í samræmi við 56. gr. Þegar um er að ræða starfsgreinar sem ekki njóta lögverndar í heimaaðildarríkinu geta aðstoðarmiðstöðvarnar, sem um getur í 57. gr. b, einnig veitt slíkar upplýsingar.“

9) Ákvæðum 11. gr. er breytt sem hér segir:

b) Önnur undirgrein falli brott.

a) Eftirfarandi breyting er gerð á fyrstu málsgrein:

10) Í stað fyrstu málsgreinar 12. gr. komi eftirfarandi:

i. Eftirfarandi komi í stað inngangsetningarinnar:

„Við beitingu á 13. gr. og 6. mgr. 14. gr. skal flokka faglega menntun og hæfi í eftirfarandi stig.“

„Litið skal á hvers konar vitnisburð um formlega menntun og hæfi, eða safn slíkra vitnisburða, sem lögbært yfirvald í aðildarríki gefur út og vottar að handhafi hafi á fullnægjandi hátt lokið námi í Sambandinu, í fullu námi eða hlutanámi, innan eða utan formlegra námsleiða, sem aðildarríkið metur á samsvarandi stigi og veitir sama rétt til aðgangs að starfsgrein eða iðkunar hennar eða til að búa sig undir að iðka þá starfsgrein, sem vitnisburð um formlega menntun og hæfi af því tagi sem um getur í 11. gr., þ.m.t. viðkomandi stig.“

ii. Í stað ii. liðar í c-lið komi eftirfarandi:

„ii. Þegar um lögverndað nám eða, í tengslum við lögverndaðar starfsgreinar, starfsnám er að ræða, sem er byggt upp á sérstakan hátt, með meiri hæfni en kveðið er á um á stigi b, á samsvarandi námsstigi og kveðið er á um í i. lið, ef slíkt nám tryggir sambærileg fagleg gæði og undirbýr nemann undir sambærilega ábyrgð og verkefni enda fylgi prófskírteininu vottorð frá heimaaðildarríkinu.“

11) Í stað 13. gr. komi eftirfarandi:

„13. gr.

Skilyrði fyrir viðurkenningu

iii. Í stað d- og e-liðar komi eftirfarandi:

„d) prófskírteini sem vottar að handhafi hafi á fullnægjandi hátt lokið minnst þriggja ára og mest fjögurra ára námi eftir framhaldsskólastigið eða samsvarandi tímalengd í hlutanámi, sem kann að auki að vera tilgreint í samsvarandi fjölda ECTS-eininga, við háskóla eða æðri menntastofnun eða aðra stofnun á sama stigi og hafi, eftir atvikum, lokið með fullnægjandi hætti því faglega námi sem krafist er til viðbótar námi eftir framhaldsskólastigið,

1. Ef aðgangur að lögverndaðri starfsgrein eða iðkun hennar í gístaðildarríki er háð skilyrðum um sérstaka faglega menntun og hæfi skal lögbært yfirvald í því aðildarríki veita þeim umsækjendum aðgang að og heimild til að stunda starfsemi ef þeir hafa undir höndum hæfnisvottorð eða vitnisburð um formlega menntun og hæfi, sem um getur í 11. gr. og krafist er í öðru aðildarríki til að hefja og stunda þá starfsemi á yfirráðasvæði þess, enda eigi sömu skilyrði við um ríkisborgara þess ríkis.

Lögbært yfirvald í aðildarríki, sem er tilnefnt í samræmi við lög og stjórnsýslufyrirmæli þess ríkis, skal gefa út hæfnisvottorð eða vitnisburð um formlega menntun og hæfi.

e) prófskírteini sem vottar að handhafi hafi á fullnægjandi hátt lokið a.m.k. fjögurra ára námi eftir framhaldsskólastigið eða samsvarandi hlutanámi, sem kann að auki að vera tilgreint í samsvarandi fjölda ECTS-eininga, við háskóla eða æðri menntastofnun eða aðra stofnun á sama stigi og hafi, eftir atvikum, lokið með fullnægjandi hætti því faglega námi sem krafist er til viðbótar námi eftir framhaldsskólastigið.“

2. Einnig skal veita umsækjendum, sem hafa stundað þá starfsemi í fullu starfi í eitt ár eða jafnlangan tíma samtals í hlutastarfi á næstliðnum tíu árum í öðru aðildarríki, sem lögverndar ekki þá starfsgrein, heimild til aðgangs að og að stunda þá starfsemi sem lýst er í 1. mgr., að því tilskildu að þeir hafi undir höndum eitt eða fleiri hæfnisvottorð eða vitnisburði um formlega menntun og hæfi sem annað aðildarríki, sem lögverndar ekki starfsgreinina, gefur út.

Hæfnisvottorð og vitnisburður um formlega menntun og hæfi skulu uppfylla eftirfarandi skilyrði:

a) þau eru gefin út af lögbæru yfirvaldi í aðildarríki sem er tilnefnt í samræmi við lög eða stjórnisýslufyrirmæli þess aðildarríkis,

b) þau votta að handhafi hafi fengið undirbúning til að iðka þá starfsgrein sem um ræðir.

Ekki er þó heimilt að krefjast þeirrar eins árs starfsreynslu, sem um getur í fyrstu undirgrein, þegar vitnisburður umsækjanda um formlega menntun og hæfi vottar lögverndað nám.

3. Gistiaðildarríkið skal samþykka það stig sem heimaaðildarríkið staðfestir, skv. 11. gr., einnig vottorð þar sem heimaaðildarríkið vottar að lögverndað nám eða starfsnám með því sérstaka skipulagi sem um getur í ii. lið c-liðar 11. gr. sé jafngilt því stigi sem kveðið er á um í i. lið c-liðar 11. gr.

4. Þrátt fyrir 1. og 2. mgr. þessarar greinar og 14. gr. er lögbæru yfirvaldi í gistiaðildarríkinu heimilt að synja handhafa vottorðs um hæfni, sem flokkast skv. a-lið 11. gr., um aðgang að starfsgrein eða að iðka hana ef fagleg menntun og hæfi, sem krafist er í aðildarríkinu til að leggja stund á starfsgreinina á yfirráðasvæði þess, flokkast skv. e-lið 11. gr.“

12) Ákvæðum 14. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Ákvæði 13. gr. skulu ekki koma í veg fyrir að gistiaðildarríkið geti krafist þess að umsækjandi ljúki allt að þriggja ára aðlögunartíma eða taki hæfnispróf ef:

a) námið sem umsækjandinn hefur stundað er að inntaki verulega frábrugðið inntaki þess sem sá vitnisburður um formlega menntun og hæfi, sem krafist er í gistiaðildarríkinu, tekur til,

b) sú starfsgrein, sem er lögvernduð í gistiaðildarríkinu, nær til einnar eða fleiri tegunda

lögverndaðrar atvinnustarfsemi sem er ekki að finna í samsvarandi starfsgrein í heimaaðildarríki umsækjanda og er námið sem krafist er að inntaki verulega frábrugðið því sem liggur að baki hæfnisvottorði umsækjanda eða vitnisburði um formlega menntun og hæfi hans.“

b) Í stað þriðju undirgreinar 2. mgr. komi eftirfarandi:

„Ef framkvæmdastjórnin álitur að undanþágan, sem um getur í annarri undirgrein, sé ekki við hæfi eða ekki í samræmi við lög Sambandsins skal hún samþykka framkvæmdargerð, innan þriggja mánaða frá því að hún fær allar nauðsynlegar upplýsingar, þar sem farið er fram á það við hlutaðeigandi aðildarríki að það falli frá fyrirhugaðri ráðstöfun. Heimilt er að beita undanþágunni ef svar hefur ekki borist frá framkvæmdastjórninni innan framangreinds frests.“

c) Eftirfarandi undirgreinar bættist við í 3. mgr.:

„Þrátt fyrir undanþágu frá meginreglunni um valrétt umsækjanda, eins og mælt er fyrir um í 2. mgr., er gistiaðildarríkinu heimilt að mæla fyrir um annaðhvort aðlögunartímabil eða hæfnispróf þegar um er að ræða:

a) handhafa faglegrar menntunar og hæfis, sem um getur í a-lið 11. gr., sem sækir um viðurkenningu á faglegri menntun sinni og hæfi þegar sú faglega menntun og hæfi sem krafist er í aðildarríkinu er flokkuð skv. c-lið 11. gr. eða

b) handhafa faglegrar menntunar og hæfis, sem um getur í b-lið 11. gr., sem sækir um viðurkenningu á faglegri menntun sinni og hæfi þegar sú faglega menntun og hæfi sem krafist er í aðildarríkinu er flokkuð skv. d- eða e-lið 11. gr.

Þegar um er að ræða handhafa faglegrar menntunar og hæfis, sem um getur í a-lið 11. gr. og sækir um viðurkenningu á faglegri menntun sinni og hæfi þegar sú faglega menntun og hæfi sem krafist er í aðildarríkinu er flokkuð skv. d-lið 11. gr., er gistiaðildarríkinu heimilt að mæla bæði fyrir um aðlögunartímabil og hæfnispróf.“

d) Í stað 4. og 5. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Að því er 1. og 5. mgr. varðar er með „námi ... að inntaki verulega frábrugðið“ vísað til þess námsefnis sem hefur grundvallarþýðingu til þess að leggja stund á starfsgrein hvað varðar þá þekkingu, færni og hæfni sem viðkomandi hefur aflað sér og að verulegur munur er á inntaki náms innflytjanda og því námi sem krafist er í gístiaðildarríkinu með tilliti til þessa.

5. Beita skal 1. mgr. með tilhlýðilegu tilliti til meðalhöfsreglunnar. Ef gístiaðildarríkið hyggst krefjast þess að umsækjandi ljúki aðlögunartímabili eða taki hæfnispróf verður það fyrst að sannreyna hvort sú þekking, færni og hæfni sem umsækjandi hefur aflað sér með starfsreynslu sinni í aðildarríki eða með ævinámi, sem viðeigandi aðili hefur viðurkennt í þessu skyni í aðildarríki eða í þriðja landi, sé þess eðlis að það nái fyllilega eða að hluta yfir þann verulega mismun sem um getur í 4. mgr.“

e) Eftirfarandi málsgreinar bætist við:

„6. Rökstyðja skal með tilhlýðilegum hætti ákvörðun um aðlögunartímabil eða hæfnispróf. Einkum skal láta umsækjanda í té eftirfarandi upplýsingar:

a) um stig faglegrar menntunar og hæfis sem gístiaðildarríkið krefst og það stig faglegrar menntunar og hæfis sem umsækjandi býr yfir í samræmi við flokkunina sem er sett fram í 11. gr. og

b) um þann verulega mun sem um getur í 4. mgr. og af hvaða ástæðum ekki er hægt að bæta upp þann mun með þekkingu, færni og hæfni sem viðkomandi hefur aflar sér með starfsreynslu eða í ævinámi og viðeigandi aðili hefur viðurkennt formlega í þessu skyni.

7. Aðildarríkin skulu sjá til þess að umsækjandi eigi möguleika á að taka það hæfnispróf sem um getur í 1. mgr. eigi síðar en sex mánuðum eftir að fyrst var tekin ákvörðun um að leggja hæfnispróf fyrir umsækjandann.“

13) Ákvæði 15. gr. falli brott.

14) Í stað 20. gr. komi eftirfarandi:

„20. gr.

Breytingar á skráum yfir starfsemi í IV. viðauka

Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar breytingar á skráum yfir starfsemi í IV. viðauka þar sem starfsreynsla er til viðurkenningar skv. 16. gr., með það í huga að uppfæra eða skýra þá starfsemi sem er skráð í IV. viðauka, einkum í því skyni að tilgreina betur gildissvið þeirra og með tilhlýðilegri hliðsjón af nýjustu þróun á sviði flokkunarferfa yfir starfsgreinar, að því tilskildu að það hafi ekki í för með sér þrengra gildissvið starfsgreina sem tengjast einstökum flokkum og að starfsgreinum sé ekki skákað milli fyrirliggjandi skráa I, II og III í IV. viðauka.“

15) Ákvæðum 21. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 4. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Hvað varðar starfsemi lyfjaverslana, sem sæta ekki svæðisbundnum takmörkunum, er aðildarríki heimilt í undantekningartilvikum að ákveða að veita vitnisburði um formlega menntun og hæfi, sem um getur í lið 5.6.2 í V. viðauka, ekki gildi í þeim tilgangi að koma á fót nýjum lyfjaverslunum fyrir almenning. Að því er þessa málsgrein varðar skal einnig litið á lyfjaverslanir, sem hafa verið opnar skemur en í þrjú ár, sem nýjar lyfjaverslanir.

Ekki er heimilt að beita undanþágunni hvað varðar lyfjafræðinga sem hafa þegar fengið viðurkennda formlega menntun sína og hæfi hjá lögbærum yfirvöldum í gístiaðildarríkinu í öðrum tilgangi og sem hafa í reynd og með lögmætum hætti stundað starf lyfjafræðings í a.m.k. þrjú ár samfellt í því aðildarríki.“

b) Í stað 6. mgr. komi eftirfarandi:

„6. Sérhvert aðildarríki skal setja það skilyrði fyrir aðgangi að og stundun atvinnustarfsemi lækna, hjúkrunarfræðinga í almennri hjúkrun, tannlækna, dýralækna, ljósmæðra og lyfjafræðinga að viðkomandi hafi undir höndum vitnisburð um formlega menntun og hæfi sem um getur í liðum 5.1.1, 5.1.2, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2 og 5.6.2 í V. viðauka, eftir því sem við á, og vottar að viðkomandi fagmaður hafi á námstímanum öðlast, eftir því sem við á, þá þekkingu, færni og hæfni sem um getur í 24. gr. (3. mgr.), 31. gr. (6. mgr.), 31. gr. (7. mgr.), 34. gr. (3. mgr.), 38. gr. (3. mgr.), 40. gr. (3. mgr.) og 44. gr. (3. mgr.).“

Til þess að taka tillit til almennra framfara á sviði vísinda og tækni skal fela framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c til að uppfæra þá þekkingu og færni sem um getur í 24. gr. (3. mgr.), 31. gr. (6. mgr.), 34. gr. (3. mgr.), 38. gr. (3. mgr.), 40. gr. (3. mgr.), 44. gr. (3. mgr.) og 46. gr. (4. mgr.) og endurspegla þróun laga Sambandsins sem hafa bein áhrif á viðkomandi fagmenn.

Slíkar uppfærslur skulu ekki hafa í för með sér breytingu á gildandi meginreglum löggjafar í aðildarríkjum í tengslum við uppbyggingu á starfsgreinum að því er varðar nám og skilyrði fyrir aðgangi einstaklinga. Í slíkum uppfærslum skal virða ábyrgð aðildarríkjanna hvað varðar skipulag menntakerfa eins og sett er fram í 1. mgr. 165. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins.“

c) Ákvæði 7. mgr. falli brott.

16) Eftirfarandi grein bætist við:

„21. gr. a

Málsmeðferð við tilkynningu

1. Sérhvert aðildarríki skal tilkynna framkvæmdastjórninni um þau lög og stjórnarsýslufyrirmæli sem það samþykkir í tengslum við útgáfu vitnisburðar um formlega menntun og hæfi hvað varðar starfsgreinar sem þessi kafli nær til.

Tilkynningunni skal að auki beina til hinna aðildarríkjanna, að því er varðar vitnisburð um formlega menntun og hæfi sem um getur í 8. þætti, í samræmi við fyrstu undirgrein.

2. Í tilkynningunni sem um getur í 1. mgr. skulu koma fram upplýsingar um tímalengd og efni námsáætlananna.

3. Senda skal tilkynninguna sem um getur í 1. mgr. um IM-upplýsingakerfið.

4. Til þess að taka tilhlýðilegt tillit til þróunar í löggjöf og stjórnarsýslu í aðildarríkjunum og með því skilyrði að lög og stjórnarsýslufyrirmæli, sem tilkynnt er um skv. 1. mgr. þessarar greinar, séu í samræmi við skilyrðin, sem eru sett fram í þessum kafla, skal fela

framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c í þeim tilgangi að breyta liðum 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 og 5.7.1 í V. viðauka, að því er varðar uppfærslu þeirra titla sem aðildarríkin samþykkja sem vitnisburð um formlega menntun og hæfi og, ef við á, sú stofnun sem gefur út vitnisburðinn um formlega menntun og hæfi, vottorðið sem honum fylgir og samsvarandi starfsheiti.

5. Ef þau lög og stjórnarsýslufyrirmæli, sem tilkynnt er um skv. 1. mgr., eru ekki í samræmi við skilyrðin sem sett eru fram í þessum kafla skal framkvæmdastjórnin samþykkja framkvæmdargerð til þess að synja umbeðnum breytingum á liðum 5.1.1–5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 eða 5.7.1 í V. viðauka.“

17) Ákvæðum 22. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað b-liðar fyrstu málsgreinar komi eftirfarandi:

„b) Aðildarríki skulu, í samræmi við málsmeðferð hvers aðildarríkis um sig, sjá til þess, með því að hvetja til stöðugrar faglegrar þróunar, að fagfólk, sem hefur þá faglegu menntun og hæfi sem fellur undir III. kafla þessa bóls, geti uppfært þekkingu sína, færni og hæfni til þess að viðhalda öryggi og skilvirkni í starfi og geta fylgst með þróun í faginu.“

b) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„Aðildarríki skulu senda framkvæmdastjórninni upplýsingar um þær ráðstafanir sem gerðar eru skv. b-lið fyrstu málsgreinar eigi síðar en 18. janúar 2016.“

18) Í stað 2. mgr. 24. gr. komi eftirfarandi:

„2. Grunnám í læknisfræði skal fela í sér a.m.k. fimm ára nám, sem tilgreina má einnig sem ígildi ECTS-eininga í evrópska viðurkenningarkerfinu fyrir námseiningar, og vera a.m.k. 5 500 stunda fræðilegt og verklegt nám við eða undir umsjón háskóla.“

Fyrir fagmenn, sem hófu nám fyrir 1. janúar 1972, getur námið, sem um getur í fyrstu undirgrein, falið í sér sex mánaða fullt, verklegt nám á háskólastigi undir umsjón lögbærra yfirvalda.“

19) Ákvæðum 25. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Til að fá aðgang að sérnámi í læknisfræði verður hlutaðeigandi að hafa lokið og fengið viðurkennt grunnám í læknisfræði, sem um getur í 2. mgr. 24. gr., og á þeim tíma öðlast viðeigandi grundvallarþekkingu í læknisfræði.“

b) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3a. Aðildarríki geta í landslöggjöf sinni sett fram takmarkaðar undanþágur frá hlutum sérnáms í læknisfræði sem taldir eru upp í lið 5.1.3 í V. viðauka á einstaklingsgrundvelli enda hafi þegar verið lokið við þennan hluta námsins í öðru sérfræðinámi sem er skráð í lið 5.1.3 í V. viðauka og fagmaðurinn þegar aflað sér faglegrar menntunar og hæfis í aðildarríki. Aðildarríki skulu sjá til þess að veitt undanþága taki ekki til meira en helmings af lágmarkstíma í viðkomandi námi sérfræðingsins.

Sérhvert aðildarríki skal tilkynna framkvæmdastjórninni og hinum aðildarríkjunum um viðkomandi löggjöf um slíkar takmarkaðar undanþágur.“

c) Í stað 5. mgr. komi eftirfarandi:

„5. Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar aðlögun lágmarkstímabils náms, sem um getur í lið 5.1.3 í V. viðauka, að framförum á sviði vísinda og tækni.“

20) Í stað annarrar málsgreinar 26. gr. komi eftirfarandi:

„Til þess að taka tilhlýðilegt tillit til breytinga á landslöggjöf og með hliðsjón af uppfærslu þessarar tilskipunar skal fela framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar það að fella nýjar greinar læknisfræðinnar, sem eru sameiginlegar a.m.k. tveimur fimmtu hlutum aðildarríkjanna, inn í lið 5.1.3 í V. viðauka.“

21) Í 27. gr. bætist eftirfarandi málsgrein við:

„2a. Aðildarríki skulu viðurkenna menntun og hæfi sérfræðinga á sviði lækninga, sem viðkomandi hefur aflað sér á Ítalíu og skráð er í liði 5.1.2 og 5.1.3 í V. viðauka, gagnvart læknum sem hófu sérnám sitt eftir 31. desember 1983 og fyrir 1. janúar 1991, þrátt fyrir að viðkomandi nám uppfylli ekki allar þær námskröfur, sem eru settar fram í 25. gr., ef þeirri menntun og hæfi fylgir vottorð gefið út af lögbærum ítölskum yfirvöldum þar sem staðfest er að viðkomandi læknir hafi í reynd og með lögmætum hætti starfað á Ítalíu sem sérfræðingur á sama sérsviði í a.m.k. 7 ár samfellt á næstliðnum tíu árum fyrir útgáfu vottorðsins.“

22) Í stað 1. mgr. 28. gr. komi eftirfarandi:

„1. Til að fá aðgang að sérnámi í heimilislækningum verður hlutaðeigandi að hafa lokið og fengið viðurkennt grunnám í læknisfræði sem um getur í 2. mgr. 24. gr. og á þeim tíma öðlast viðeigandi grundvallarþekkingu í læknisfræði.“

23) Ákvæðum 31. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Til að fá aðgang að námi fyrir hjúkrunarfræðinga í almennri hjúkrun verður hlutaðeigandi annaðhvort að hafa:

a) lokið 12 ára almennu námi, staðfestu með prófskírteini, vottorði eða öðrum vitnisburði sem lögbær yfirvöld eða stofnanir í aðildarríki gefa út eða með vottorði sem staðfestir árangur í inntökuprófi á samsvarandi stigi inn í háskóla eða æðri menntastofnun á stigi sem er viðurkennt sem jafngilt eða

b) lokið tíu ára almennu námi, staðfestu með prófskírteini, vottorði eða öðrum vitnisburði sem lögbær yfirvöld eða stofnanir í aðildarríki gefa út eða með vottorði sem staðfestir árangur á inntökuprófi á samsvarandi stigi og veitir aðgang að fagskóla eða fagnámi í hjúkrunarfræði.“

b) Í stað annarrar og þriðju undirgreinar 2. mgr. komi eftirfarandi:

„Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar breytingar á skránni í lið 5.2.1 í V. viðauka með aðlögun að framförum á sviði vísinda og tækni í huga.

Breytingarnar sem um getur í annarri undirgrein skulu ekki hafa í för með sér breytingu á gildandi meginreglum löggjafar í aðildarríkjum í tengslum við uppbyggingu á starfsgreinum að því er varðar nám og skilyrði fyrir aðgangi einstaklinga. Slíkar breytingar skulu virða ábyrgð aðildarríkjanna hvað varðar skipulag menntakerfa eins og sett er fram í 1. mgr. 165. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins.“

c) Í stað fyrstu undirgreinar 3. mgr. komi eftirfarandi:

„Nám hjúkrunarfræðinga í almennri hjúkrun skal fela í sér a.m.k. þriggja ára nám, sem einnig má tilgreina sem ígildi ECTS-eininga, eða a.m.k. 4600 stunda fræðilegt og klínískt nám, þar sem bóklegi hlutinn er a.m.k. einn þriðji hluti námsins og klíníski hlutinn er a.m.k. helmingur af lágmarkslengd námsins. Aðildarríkin mega veita fagmönnum takmarkaða undanþágu sem hafa lokið við hluta af námi sínu með námskeiðum sem eru a.m.k. á samsvarandi stigi.“

d) Í stað 4. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Fræðilegt nám er sá hluti náms í hjúkrunarfræði þar sem hjúkrunarnemar tileinka sér nauðsynlega fagþekkingu, færni og hæfni sem krafist er skv. 6. og 7. mgr. Kennarar á sviði hjúkrunar og aðrir hæfir

einstaklingar annast kennslu í háskólum, æðri menntastofnunum á stigi sem er viðurkennt sem jafngilt eða við fagskóla eða í fagnámi á sviði hjúkrunar.“

e) Í stað fyrstu undirgreinar 5. mgr. komi eftirfarandi:

„5. Klíníska námið er sá hluti náms í hjúkrun þar sem hjúkrunarnemar, í hópvinnu og í beinni snertingu við heilbrigðan eða sjúkan einstakling og/eða samfélagshóp, læra að skipuleggja, veita og meta, á grundvelli þekkingar sinnar, færni og hæfni, alla þætti þeirrar hjúkrunar sem þörf er á. Hjúkrunarneminn skal ekki aðeins læra að vinna í hópi, heldur einnig að leiða hópa og skipuleggja alla þætti hjúkrunar, þ.m.t. heilbrigðisfræðslu fyrir einstaklinga og litla hópa, á heilbrigðisstofnunum eða úti í samfélaginu.“

f) Í stað 6. mgr. komi eftirfarandi:

„6. Nám fyrir hjúkrunarfræðinga í almennri hjúkrun skal veita tryggingu fyrir því að hlutaðeigandi fagmaður hafi öðlast eftirfarandi þekkingu og færni:

a) alhliða þekkingu á þeim vísindagreinum, sem almenn hjúkrun byggist á, þ.m.t. fullnægjandi skilningur á líkamsbyggingu, lífeðlisfræðilegri starfsemi og hegðun heilbrigðra og sjúkra einstaklinga, svo og á sambandinu milli heilsufars, aðbúnaðar og félagslegs umhverfis,

b) þekkingu á eðli og siðfræði starfsgreinarinnar og meginreglum um heilbrigði og hjúkrun,

c) fullnægjandi klíníska starfsreynslu; velja ber slíka starfsreynslu með hliðsjón af því hvernig hún styður við námið, og hún á að vera undir umsjón menntaðra hjúkrunarfræðinga á stöðum þar sem fyrir hendi er viðeigandi fjöldi hæfs starfsfólks og viðeigandi búnaður til umönnunar sjúklinga,

- d) hæfni til að taka þátt í verklegri þjálfun heilbrigðisstarfsfólks og reynsla af því að starfa með slíku starfsfólki,
- e) reynsla í að vinna með aðilum annarra starfsstétta innan heilbrigðiskerfisins.“
- g) Eftirfarandi málsgrein bætist við:
- „7. Formlegri menntun og hæfi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun skal fylgja vitnisburður um að viðkomandi fagmaður búi yfir a.m.k. eftirfarandi hæfni, óháð því hvort námið fór fram innan háskóla, æðri menntastofnana, sem viðurkenndar eru á sama stigi, eða í fagskólum eða innan fagnáms í hjúkrun:
- a) hæfni til að greina sjálfstætt hjúkrunarþörf á grundvelli fyrirliggjandi fræðilegrar og verklegrar þekkingar og áætla og skipuleggja hjúkrun og koma henni til framkvæmda við meðferð sjúklinga á grundvelli þekkingar og færni sem aflað hefur verið í samræmi við a-, b- og c-lið 6. mgr. í því skyni að bæta faglegt starf,
- b) hæfni til að starfa með virkum hætti með öðrum í heilbrigðisgeiranum, þ.m.t. við verklega þjálfun heilbrigðisstarfsfólks á grundvelli þekkingar og færni sem aflað hefur verið í samræmi við d- og e-lið 6. mgr.,
- c) hæfni til að hvetja einstaklinga, fjölskyldur og hópa til að taka upp heilbrigða lífnaðarhætti og persónulega umhirðu á grundvelli þekkingar og færni sem aflað hefur verið í samræmi við a- og b-lið 6. mgr.,
- d) hæfni til að hefja sjálfstætt aðgerðir þegar lífi er ógnað og grípa til ráðstafana í hættu- og hamfaraástandi,
- e) hæfni til veita sjálfstætt einstaklingum, sem þurfa á umönnun að halda, og stuðningsaðilum þeirra ráðgjöf, fyrirmæli og stuðning,
- f) hæfni til að sannreyna sjálfstætt gæði hjúkrunar og meta þau,
- g) hæfni til að eiga alhliða fagleg samskipti og starfa með starfsfólki innan annarra faggreina innan heilbrigðisgeirans,
- h) hæfni til að greina gæði umönnunar til að bæta eigið faglegt starf sem hjúkrunarfræðingur í almennri hjúkrun.“
- 24) Ákvæðum 33. gr. er breytt sem hér segir:
- a) Ákvæði 2. mgr. falli brott.
- b) Í stað 3. mgr. komi eftirfarandi:
- „3. Aðildarríki skulu viðurkenna vitnisburð um formlega menntun og hæfi í hjúkrun sem er:
- a) gefinn út í Póllandi til handa hjúkrunarfræðingum sem hafa lokið námi fyrir 1. maí 2004 og uppfylla ekki lágmarkskröfur um menntun sem mælt er fyrir um í 31. gr. og
- b) er staðfest með prófskírteini sem samsvarar B.S.–prófi sem aflað er eftir að viðkomandi lauk sérstakri endurmenntun sem er að finna í:
- i. 11. gr. laga frá 20. apríl 2004 um breytingu á lögum um starfsgreinar hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra og öðrum lagagerningum (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2004 nr. 92, liður 885 og 2007 nr. 176, liður 1237) og reglugerð heilbrigðisráðherra frá 11. maí 2004 um ítarleg skilyrði varðandi menntun hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra sem hafa lokið prófi á framhaldsskólastigi (lokapróf — „matura“) og námi við læknaskóla og fagskóla á sviði hjúkrunarfræða og ljósmóðurfræða (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2004 nr. 110, liður 1170 og 2010 nr. 65, liður 420) eða
- ii. 2. lið greinar 52.3 í lögum frá 15. júlí 2011 um starfsgreinar hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2011 nr. 174, liður 1039) og reglugerð heilbrigðisráðherra frá 14. júní 2012 um ítarleg skilyrði varðandi æðri menntun fyrir hjúkrunarfræðinga og ljósmæður sem hafa lokið prófi á framhaldsskólastigi (lokapróf - matura) og námi við læknaskóla á framhaldsskólastigi eða eftir framhaldsskólastigið sem kenna starfsgreinar hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2012, liður 770),

með það markmið að staðfesta að hlutaðeigandi hjúkrunarfræðingur búi yfir sambærilegri þekkingu og hæfni og hjúkrunarfræðingar sem hafa öðlast þá menntun og hæfi sem eru, að því er Pólland varðar, sett fram í lið 5.2.2 í V. viðauka.“

25) Eftirfarandi komi í stað 33. gr. a:

„Að því er varðar menntun og hæfi hjúkrunarfræðinga í almennri hjúkrun í Rúmeníu gilda einungis eftirfarandi ákvæði um áunnin réttindi:

Aðildarríkin skulu, að því er varðar ríkisborgara aðildarríkjanna, sem hafa lokið námi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun í Rúmeníu og nám hans fullnægir ekki þeim lágmarkskröfum um menntun sem mælt er fyrir um í 31. gr., viðurkenna eftirfarandi vitnisburð um formlega menntun og hæfi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun sem fullnægjandi sönnun ef honum fylgir vottorð þar sem fram kemur að þessir ríkisborgarar aðildarríkis hafi í reynd og með lögætum hætti gegnt starfi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun í Rúmeníu og m.a. tekið fulla ábyrgð á að áætla, skipuleggja og annast hjúkrun sjúklinga í a.m.k. þrjú ár samfellt á næstliðnum fimm árum fyrir útgáfudag vottorðsins:

- a) Certificat de competențe profesionale de asistent medical generalist með nám eftir framhaldsskólastigið frá școală postliceală sem vottar nám sem hófst fyrir 1. janúar 2007,
- b) Diplomă de absolvire de asistent medical generalist með stutt nám á æðra skólastigi sem vottar nám sem hófst fyrir 1. október 2003,
- c) Diplomă de asistent medical generalist með langt nám á æðra skólastigi sem vottar nám sem hófst fyrir 1. október 2003.“

26) Í stað 2. mgr. 34. gr. komi eftirfarandi:

„2. Grunnám í tannlækningum skal fela í sér a.m.k. fimm ára nám, sem tilgreina má einnig sem ígildi ECTS-eininga, og vera a.m.k. 5500 stunda fullt fræðilegt og verklegt nám sem felur í sér a.m.k. þá námsáætlun sem

lýst er í lið 5.3.1 í V. viðauka og fram fer við háskóla, æðri menntastofnun sem býður nám sem er metið á samsvarandi stigi eða undir umsjón háskóla.

Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar breytingu á skránni í lið 5.3.1 í V. viðauka með aðlögun að framförum á sviði vísinda og tækni í huga.

Breytingarnar sem um getur í annarri undirgrein skulu ekki hafa í för með sér breytingu á gildandi meginreglum löggjafar í aðildarríkjum í tengslum við uppbyggingu á starfsgreinum að því er varðar nám og skilyrði fyrir aðgangi einstaklinga. Slíkar breytingar skulu virða ábyrgð aðildarríkjanna hvað varðar skipulag menntakerfa eins og sett er fram í 1. mgr. 165. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins.“

27) Ákvæðum 35. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Til að fá aðgang að sérnámi í tannlækningum skal hlutaðeigandi hafa lokið og fengið viðurkennt það grunnám í tannlækningum sem um getur í 34. gr. eða hafa undir höndum þau skjöl sem um getur í 23. og 37. gr.“

b) Ákvæðum 2. mgr. er breytt sem hér segir:

i. Í stað annarrar undirgreinar komi eftirfarandi:

„Fullt sérnám í tannlækningum skal vera a.m.k. þrjú ár og skal vera undir umsjón lögbærra yfirvalda eða stofnana. Í því felst að tannlæknanemi í sérnámi verður sjálfur að taka þátt í þeirri starfsemi og axla þá ábyrgð sem fylgir starfinu á viðkomandi stofnun.“

ii. Þriðja undirgrein falli brott.

um getur í 36. gr. í a.m.k. þrjú ár samfleytt á næstliðnum fimm árum fyrir útgáfu vottorðsins,

c) Eftirfarandi málsgreinar bætist við:

„4. Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar aðlögun lágmarkstímabils náms, sem um getur í 2. mgr., að framförum á sviði vísinda og tækni.

c) að hlutaðeigandi fagmaður hafi leyfi til að gegna eða gegni í reynd, með lögmætum hætti og að aðalstarfi, því starfi sem um getur í 36. gr. með sömu skilyrðum og handhafar vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem skráður er fyrir Spán í lið 5.3.2 í V. viðauka.“

5. Til þess að taka tilhlýðilegt tillit til breytinga á landslöggejöf og með hliðsjón af uppfærslu þessarar tilskipunar skal fela framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar það að fella nýjar sérgreinar tannlækninga, sem eru sameiginlegar a.m.k. tveimur fimmtu hlutum aðildarríkjanna, inn í lið 5.3.3 í V. viðauka.“

29) Ákvæðum 38. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað 1. mgr. komi eftirfarandi:

„1. Nám dýralækna skal fela í sér a.m.k. fimm ára fullt fræðilegt og verklegt nám, sem tilgreina má einnig sem ígildi ECTS-eininga, við háskóla eða æðri menntastofnun sem býður nám sem viðurkennt er á samsvarandi stigi eða undir umsjón háskóla og felur a.m.k. í sér þá námsáætlun sem um getur í lið 5.4.1 í V. viðauka.

28) Eftirfarandi málsgreinar bætist við í 37. gr.:

„3. Aðildarríki skulu viðurkenna vitnisburð tannlækna um formlega menntun og hæfi skv. 21. gr. í þeim tilvikum þegar umsækjendur hefja nám sitt 18. janúar 2016 eða fyrir.

Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar breytingu á skránni í lið 5.4.1 í V. viðauka með aðlögun að framförum á sviði vísinda og tækni í huga.

4. Sérhvert aðildarríki skal viðurkenna vitnisburð um formlega menntun og hæfi læknis sem gefinn er út á Spáni til handa fagmönnum sem hófu háskólanám í læknisfræði á tímabilinu 1. janúar 1986 til 31. desember 1997 og skal honum fylgja vottorð sem gefið er út af lögbærum yfirvöldum á Spáni.

Breytingarnar sem um getur í annarri undirgrein skulu ekki hafa í för með sér breytingu á gildandi meginreglum löggjafar í aðildarríkjum í tengslum við uppbyggingu á starfsgreinum að því er varðar nám og skilyrði fyrir aðgangi einstaklinga. Slíkar breytingar skulu virða ábyrgð aðildarríkjanna hvað varðar skipulag menntakerfa eins og sett er fram í 1. mgr. 165. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópu-sambandsins.“

Vottorðið skal staðfesta að eftirfarandi skilyrði hafi verið uppfyllt:

b) Í stað 3. mgr. komi eftirfarandi:

a) að hlutaðeigandi fagmaður hafi lokið með fullnægjandi hætti a.m.k. þriggja ára námi sem lögbær yfirvöld á Spáni votta sem jafngilt því námi sem um getur í 34. gr.,

„3. Nám dýralæknis skal veita tryggingu fyrir því að hlutaðeigandi fagmaður hafi öðlast eftirfarandi þekkingu og færni:

b) að hlutaðeigandi fagmaður hafi í reynd gegnt á Spáni, með lögmætum hætti og að aðalstarfi, því starfi sem

a) fullnægjandi þekkingu á þeim vísindagreinum sem starf dýralæknis byggist á og á lögum Sambandsins sem lúta að þeirri starfsemi,

- b) fullnægjandi þekkingu á líkamsbyggingu, starfsemi, atferli og líkamlegum þörfum dýra, svo og nauðsynlegri færni og hæfni hvað varðar búfjárrækt, fóðrun, velferð, æxlun og almenna hollustuhætti,
- c) nauðsynlega klíníska og faraldsfræðilega færni og hæfni og hvað varðar greiningu til að koma í veg fyrir, greina og meðhöndla dýrasjúkdóma, þ.m.t. svæfingar, skurðaðgerðir að viðhafðri smitgát og sársaukalaus dauði, hvort heldur átt er við einstakt dýr eða hópa, auk sérþekkingar á sjúkdómum er borist gætu í menn,
- d) fullnægjandi þekkingu, færni og hæfni hvað varðar forvarnarlæknisfræði, þ.m.t. hæfni í tengslum við rannsóknir og vottun,
- e) fullnægjandi þekkingu á hollustu og tækni er líta að frumvinnslu, fullvinnslu og markaðssetningu matvæla úr dýraríkinu eða matvæla, upprunnum í dýraríkinu sem ætluð eru til manneldis, þ.m.t. nauðsynleg færni og hæfni til að skilja og útskýra góðar starfsvenjur í þessu tilliti,
- f) nauðsynlega þekkingu, færni og hæfni til nota vörur til dýralækninga með ábyrgum og skynsamlegum hætti og tryggja þannig öryggi í matvælaferlinu og vernd umhverfisins.“

30) Ákvæðum 40. gr. er breytt sem hér segir:

- a) Eftirfarandi komi í stað þriðju og fjórðu undirgreinar 1. mgr.:

„Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar breytingu á skránni í lið 5.5.1 í V. viðauka með aðlögun að framförum á sviði vísinda og tækni í huga.

Breytingarnar sem um getur í þriðju undirgrein skulu ekki hafa í för með sér breytingu á gildandi meginreglum löggjafar í aðildarríkjum í tengslum við uppbyggingu á starfsgreinum að því er varðar nám og skilyrði fyrir aðgangi einstaklinga. Slíkar breytingar skulu virða ábyrgð aðildarríkjanna hvað varðar skipulag menntakerfa eins og sett er fram í 1. mgr. 165. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópu-sambandsins.“

- b) Í stað 2. mgr. komi eftirfarandi:

„2. Til að fá aðgang að ljósmóðurnámi verður hlutaðeigandi að uppfylla eitt af eftirfarandi skilyrðum:

- a) hafa lokið a.m.k. 12 ára almennu námi eða hafi vottorð sem staðfestir árangur á inntökuprófi á samsvarandi stigi og veitir aðgang að ljósmóðurskóla fyrir námsleið I,
- b) hafa undir höndum vitnisburð um formlega menntun og hæfi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun, sem um getur í lið 5.2.2 í V. viðauka, fyrir námsleið II.“

- c) Í stað 3. mgr. komi eftirfarandi:

„3. Nám ljósmóður skal veita tryggingu fyrir því að hlutaðeigandi fagmaður hafi öðlast eftirfarandi þekkingu og færni:

- a) ítarlega þekkingu á þeim vísindagreinum sem starfsemi ljósmæðra byggist á, einkum ljósmóðurfræði, fæðingarfræði og kvensjúkdómafræði,

- b) fullnægjandi þekkingu á siðfræði starfsgreinarinnar og löggjöf er varðar ástundun þeirrar starfsgreinar,

- c) fullnægjandi grundvallarþekkingu á almennum lækningum (líffræðilegri starfsemi, líffærafræði og lífeðlisfræði) og lyfjafræði á sviði fæðingafæða og nýbura, auk þekkingar á sambandinu milli heilsufars og aðbúnaðar og félagslegs umhverfis manna og hegðunar þeirra,

- d) fullnægjandi klíníska reynslu í viðurkenndum stofnunum sem gerir ljósmóðurinni kleift að sinna, sjálfstætt og á eigin ábyrgð, að því marki sem nauðsynlegt er en þó ekki við meinafræðilegar aðstæður, meðgönguþfirliti, hafa umsjón með fæðingum og afleiðingum þeirra á viðurkenndum stofnunum og hafa umsjón með fæðingarferli og fæðingu, umönnun eftir fæðingu og endurlífgun nýbura á meðan lækni er beðið,

- e) fullnægjandi skilning á menntun heilbrigðisstarfsfólks og reynslu af því að vinna með slíku starfsfólki.“

um getur í lið 5.2.2 í V. viðauka áður en viðkomandi hóf nám í ljósmóðurfræðum sem fellur undir námsleið II.“

31) Í stað 1. mgr. 41. gr. komi eftirfarandi:

„1. Vitnisburður um formlega menntun og hæfi ljósmæðra, sem um getur í lið 5.5.2 í V. viðauka, fær sjálfkrafa viðurkenningu skv. 21. gr., svo fremi að viðkomandi fullnægir einni af eftirfarandi viðmiðunum:

- a) fullt nám í ljósmóðurfræðum í a.m.k. þrjú ár, sem tilgreina má einnig sem ígildi ECTS-eininga, eða a.m.k. 4600 stunda fræðilegt og verklegt nám, þar sem klínískt nám er a.m.k. einn þriðji af lágmarkslengd námsins,
- b) fullt nám í ljósmóðurfræðum sem stendur í a.m.k. tvö ár, sem tilgreina má einnig sem ígildi ECTS-eininga, eða a.m.k. 3600 stundir, að því tilskildu að viðkomandi hafi undir höndum vitnisburð um formlega menntun og hæfi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun sem um getur í lið 5.2.2 í V. viðauka,
- c) fullt nám í ljósmóðurfræðum sem stendur í a.m.k. 18 mánuði, sem tilgreina má einnig sem ígildi ECTS-eininga, eða a.m.k. 3000 stundir, að því tilskildu að viðkomandi hafi undir höndum vitnisburð um formlega menntun og hæfi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun, sem um getur í lið 5.2.2 í V. viðauka, og á eftir komi starfsreynsla í eitt ár sem er staðfest með vottorði sem er gefið út í samræmi við 2. mgr.“

32) Ákvæðum 43. gr. er breytt sem hér segir:

- a) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„1a. Hvað varðar vitnisburð um formlega menntun og hæfi ljósmæðra skulu aðildarríki viðurkenna sjálfkrafa þá menntun og hæfi þegar umsækjandi hefur hafið nám fyrir 18. janúar 2016 og skilyrði fyrir aðgangi að slíku námi var tíu ára almennt nám eða sambærilegt fyrir námsleið I eða að hafa lokið námi hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun sem er vottfest með vitnisburði um formlega menntun og hæfi sem

- b) Ákvæði 3. mgr. falli brott.

- c) Í stað 4. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Aðildarríki skulu viðurkenna vitnisburð um formlega menntun og hæfi í ljósmóðurfræðum sem er:

- a) gefinn út í Póllandi til handa ljósmæðrum sem hafa lokið námi fyrir 1. maí 2004 sem uppfyllir ekki lágmarkskröfur um menntun sem mælt er fyrir um í 40. gr. og
- b) er staðfest með prófskírteini sem samsvarar B.S.-prófi sem aflað er eftir að viðkomandi lauk sérstakri endurmenntun sem er að finna í:

- i. 11. gr. laga frá 20. apríl 2004 um breytingu á lögum um starfsgreinar hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra og öðrum lagagerningum (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2004 nr. 92, liður 885 og 2007 nr. 176, liður 1237) og reglugerð heilbrigðisráðherra frá 11. maí 2004 um ítarleg skilyrði varðandi menntun hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra sem hafa lokið prófi á framhaldsskólastigi (lokapróf — „matura“) og námi við læknaskóla og fagskóla á sviði hjúkrunarfræða og ljósmóðurfræða (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2004 nr. 110, liður 1170 og 2010 nr. 65, liður 420) eða

- ii. 3. lið greinar 53.3 í lögum frá 15. júlí 2011 um starfsgreinar hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2011 nr. 174, liður 1039) og reglugerð heilbrigðisráðherra frá 14. júní 2012 um ítarleg skilyrði varðandi æðri menntun fyrir hjúkrunarfræðinga og ljósmæður sem hafa lokið prófi á framhaldsskólastigi (lokapróf – matura) og námi við læknaskóla á framhaldsskólastigi eða eftir framhaldsskólastigið sem kenna starfsgreinar hjúkrunarfræðinga og ljósmæðra (Stjórnartíðindi Lýðveldisins Póllands frá 2012, liður 770),

með það markmið að staðfesta að hlutaðeigandi ljósmóðir búi yfir sambærilegri þekkingu og hæfni og ljósmæður sem hafa öðlast þá menntun og hæfi sem eru, að því er Pólland varðar, sett fram í lið 5.5.2 í V. viðauka.“

33) Í stað 2. mgr. 44. gr. komi eftirfarandi:

„2. Vitnisburður um formlega menntun og hæfi lyfjafræðings skal staðfesta a.m.k. fimm ára nám, sem einnig má tilgreina sem ECTS-einingar, sem felur í sér a.m.k.:

- a) fjögurra ára fullt fræðilegt og verklegt nám við háskóla eða æðri menntastofnanir sem hafa hlotið viðurkenningu á samsvarandi stigi eða undir umsjón háskóla,
- b) í eða við lok bóklegs og verklegs náms, sex mánaða starfsþjálfun í lyfjaverslun sem er opin almenningi eða á sjúkrahúsi undir umsjón lyfjateildar á því sjúkrahúsi.

Starfsþjálfunin, sem um getur í þessari málsgrein, skal a.m.k. fela í sér námsáætlunina sem lýst er í lið 5.6.1 í V. viðauka. Fela skal framkvæmdastjórninni vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c hvað varðar breytingu á skránni í lið 5.6.1 í V. viðauka með aðlögun að framförum á sviði vísinda og tækni í huga, þ.m.t. framfarir í lyfjafræðilegum starfsháttum.

Breytingarnar sem um getur í annarri undirgrein skulu ekki hafa í för með sér breytingu á gildandi meginreglum löggjafar í aðildarríkjum í tengslum við uppbyggingu á starfsgreinum að því er varðar nám og skilyrði fyrir aðgangi einstaklinga. Slíkar breytingar skulu virða ábyrgð aðildarríkjanna hvað varðar skipulag menntakerfa eins og sett er fram í 1. mgr. 165. gr. sáttmálans um starfshætti Evrópusambandsins.“

34) Í stað 2. mgr. 45. gr. komi eftirfarandi:

„2. Aðildarríkin skulu tryggja að handhafar vitnisburðar um formlega menntun og hæfi í lyfsölufraeðum á

háskólastigi eða á samsvarandi menntunarstigi, sem fullnægja kröfum 44. gr., eigi rétt á að fá aðgang að og stunda a.m.k. eftirtalin störf, með fyrirvara um kröfur, eftir því sem við á, um viðbótarstarfsreynslu:

- a) gerð lyfjaforma lyfja,
- b) framleiðsla og prófun lyfja,
- c) prófun lyfja á lyfjarannsóknarstofu,
- d) geymsla, varðveisla og dreifing lyfja á heildsölustigi,
- e) öflun, gerð, prófun, geymsla, dreifing og afgreiðsla örugggra og áhrifaríkra lyfja af nauðsynlegum gæðum fyrir lyfjaverslanir sem eru opnar almenningi,
- f) gerð, prófun, geymsla og afgreiðsla örugggra og áhrifaríkra lyfja af nauðsynlegum gæðum fyrir lyfjaverslanir á sjúkrahúsum,
- g) miðlun upplýsinga og ráðgjöf um lyf sem slík, þ.m.t. viðeigandi notkun þeirra,
- h) upplýsingar um aukaverkanir lyfja til lögbærra yfirvalda,
- i) einstaklingsmiðaður stuðningur við sjúklinga sem annast eigin lyfjagjöf,
- j) framlag til lýðheilsuherferða á staðar- eða landsvísu.“

35) Í stað 46. gr. komi eftirfarandi:

„46. gr.

Nám arkitekta

1. Nám arkitekts skal fela í sér:

- a) a.m.k. alls fimm ára fullt nám við háskóla eða sambærilega menntastofnun sem er lokið með fullnægjandi prófi á háskólastigi eða

- b) ekki minna en fjögurra ára fullt nám við háskóla eða sambærilega menntastofnun sem er lokið með fullnægjandi prófi á háskólastigi og skal fylgja vottorð um að lokið hafi verið við tveggja ára starfsreynslutíma í samræmi við 4. mgr.
2. Byggingarlist verður að vera meginviðfangsefni þess náms sem um getur í 1. mgr. Námið verður að hafa jafnvægi milli fræðilegra og verklegra þátta byggingarlistarnámsins og tryggja að viðkomandi öðlist a.m.k. eftirfarandi þekkingu, færni og hæfni:
- a) hæfni til að gera teikningar á sviði byggingarlistar sem fullnægja bæði fagurfræðilegum og tæknilegum kröfum,
- b) fullnægjandi þekkingu á sögu og stefnum í byggingarlist og skyldum greinum á sviði lista, tækni og hugvísinda,
- c) þekkingu á áhrifum fagurra lista á gæði hönnunar í byggingarlist,
- d) fullnægjandi þekkingu á borgarskipulagi, áætlanagerð og þeirri færni sem nauðsynleg er við áætlanagerð,
- e) skilning á sambandinu á milli fólks og bygginga og milli bygginga og umhverfis þeirra, einnig á mikilvægi þess að laga byggingar og rými á milli þeirra að þörfum og aðstæðum manna,
- f) skilning á byggingarlist sem starfsgrein og hlutverki arkitektsins í samfélaginu, einkum við undirbúningu verkefna þar sem taka þarf mið af félagslegum þáttum,
- g) skilning á þeim rannsóknaraðferðum og undirbúningi sem fara verður fram við undirbúningu hönnunarverkefnis,
- h) skilning á vandamálum er tengjast burðarþoli og byggingarfræðilegum og verkfræðilegum þáttum í hústateikningum,
- i) fullnægjandi þekkingu á vandamálum er tengjast efnislegri útfærslu og tækni og því hlutverki að byggingar verði að hanna með það í huga að þær veiti bæði vernd gegn veðráttu og þægindi hvað innra skipulag varðar, innan ramma sjálfbærrar þróunar,
- j) nauðsynlega færni í hönnun til að fullnægja kröfum þeirra sem nota byggingar, innan þeirra marka sem kostnaðaráætlanir og byggingareglur setja,
- k) fullnægjandi þekkingu á þeim atvinnugreinum, stofnunum, reglum og aðferðum sem tengjast hönnun bygginga og því að fella skipulag inn í heildarskipulag.
3. Enn fremur má tilgreina fjölda námsára, sem um getur í 1. og 2. mgr., sem ígildi ECTS-eininga.
4. Ekki má hefja starfsreynslutímann, sem um getur í b-lið 1. mgr., fyrr en lokið hefur verið þriggja ára námi. Að minnsta kosti eitt ár af starfsreynslutímanum skal byggjast á þekkingu, færni og hæfni sem viðkomandi aflaði sér í náminu sem um getur í 2. mgr. Í þessu skyni skal starfsreynslutíminn fara fram undir umsjón aðila eða stofnunar sem hefur til þess heimild lögbærs yfirvalds í heimaaðildarríkinu. Starfsreynslutími af þessu tagi getur farið fram í hvaða landi sem er. Lögbæra yfirvaldið í heimaaðildarríkinu skal leggja mat á starfsreynslutímann.“
- 36) Í stað 47. gr. komi eftirfarandi:
- „47. gr.
- Undanþágur frá skilyrðum varðandi nám arkitekta**
- Þrátt fyrir 46. gr. skal eftirfarandi teljast fullnægja 21. gr.: nám sem er hluti af félagslegri umbótaáætlun eða hlutanámi á háskólastigi og fullnægir skilyrðum sem sett eru fram í 2. mgr. 46. gr., vottað með prófi í byggingarlist

sem fagmaður, sem hefur unnið í sjö ár eða lengur á sviði byggingarlistar undir umsjón arkitekts eða arkitektastofu, hefur staðist. Prófið verður að vera á háskólastigi og samsvara lokaprófinu sem um getur í b-lið 1. mgr. 46. gr.“

37) Ákvæðum 49. gr. er breytt sem hér segir:

a) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„1a. Ákvæði 1. mgr. eiga einnig við um vitnisburð um formlega menntun og hæfi í byggingarlist sem talinn er upp í V. viðauka ef námið hefst eftir 18. janúar 2016.“

b) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„3. Sérhvert aðildarríki skal gefa eftirfarandi vitnisburði sama vægi á yfirlýðingum sínu og vitnisburði um formlega menntun og hæfi sem það sjálf gefur út vegna aðgangs að starfi arkitekts og til þess að mega stunda það starf: vitnisburði um að nám sem var komið á 5. ágúst 1985 og hófst eigi síðar en 17. janúar 2014, sem boðið er við „Fachhochschulen“ í Sambandslýðveldinu Þýskalandi yfir þriggja ára tímabil og fullnægir kröfunum sem settar eru fram í 2. mgr. 46. gr. og veitir aðgang að því starfi sem um getur í 48. gr. í því aðildarríki undir starfsheitinu „arkitekt“, svo fremi að náminu fylgi fjögurra ára starfsreynsla í Sambandslýðveldinu Þýskalandi, staðfest með vottorði útgefnu af lögbæru yfirvaldi sem arkitektinn, sem óskar eftir að njóta góðs af ákvæðum þessarar tilskipunar, er skráður hjá.“

38) Bæta skal eftirfarandi kafla við III. bálk:

„III. KAFLI A

Sjálfkrafa viðurkenning á grundvelli sameiginlegra meginreglna um nám

49. gr. a

Sameiginlegur námsrammi

1. Í þessari grein merkir „sameiginlegur námsrammi“ sameiginleg lágmarksþekking, -færni og -hæfni sem er

nauðsynleg til að starfa við tiltekna starfsgrein. Sameiginlegur námsrammi skal ekki koma í stað námsáætlana aðildarríkja nema ríki ákveði annað samkvæmt landslögum. Aðildarríki skal, hvað varðar það að fá aðgang að eða starfa við viðkomandi starfsgrein sem nýtur lögverndar í aðildarríkjum, veita vitnisburði um formlega menntun og hæfi, sem aflað er á grundvelli slíks ramma, sama vægi á yfirlýðingum sínu og vitnisburði um formlega menntun og hæfi sem það sjálf gefur út enda uppfylli slíkur rammi þau skilyrði sem mælt er fyrir um í 2. mgr.

2. Sameiginlegur námsrammi skal uppfylla eftirfarandi skilyrði:

a) sameiginlegur námsrammi gerir fagmanni kleift að flytjast milli aðildarríkja,

b) starfsgreinin sem sameiginlegi námsramminn á við um eða það nám sem liggur að baki starfsgreininni nýtur lögverndar í a.m.k. þriðjungi aðildarríkjana,

c) sameiginleg þekking, færni og hæfni sameinar þá þekkingu, færni og hæfni sem krafist er í menntakerfum sem eiga við í a.m.k. þriðjungi aðildarríkjana; það skal ekki skipta máli hvort þessarar þekkingar, færni og hæfni hefur verið aflað sem hluta af almennu námi við háskóla eða æðri menntastofnun eða sem hluta af starfsnámi,

d) sameiginlegi námsramminn skal byggjast á stigum evrópska viðmiðarammans um menntun og hæfi (EQF), eins og hann er skilgreindur í II. viðauka við tilmæli Evrópuþingsins og ráðsins frá 23. apríl 2008 um að koma á fót evrópskum ramma um menntun og hæfi að því er varðar símenntun (*),

e) viðkomandi starfsgrein fellur hvorki undir annan sameiginlegan námsramma né heldur nýtur hún sjálfkrafa viðurkenningar skv. III. kafla III. bálks,

f) sameiginlegi námsramminn hefur verið gerður samkvæmt tilhlýðilegri gagnsæri málsmeðferð, með aðkomu viðeigandi hagsmunaaðila frá aðildarríkjum þar sem starfsgreinin nýtur ekki lögverndar,

g) sameiginlegi námsramminn gerir ríkisborgurum aðildarríkis kleift að sækja sér faglega menntun og hæfi samkvæmt þessum ramma án þess að þurfa fyrst að gerast félagsmenn í fagfélagi eða fá skráningu hjá slíku fagfélagi.

3. Fagfélög, sem eru fulltrúar á vettvangi Sambandsins, og landsbundin fagfélög eða lögbær yfirvöld frá a.m.k. þriðjungi aðildarríkjanna, geta lagt tillögur fyrir framkvæmdastjórnina um sameiginlega námsramma sem uppfylla skilyrðin sem mælt er fyrir um í 2. mgr.

4. Framkvæmdastjórnin skal hafa vald til að samþykka framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c til að koma á sameiginlegum námsramma fyrir tiltekna starfsgrein, byggt á þeim skilyrðum sem mælt er fyrir um í 2. mgr. þessarar greinar.

5. Aðildarríki skal undanþegið þeirri skyldu að kynna sameiginlega námsrammann, sem um getur í 4. mgr., á yfirráðasvæði sínu og frá þeirri skyldu að viðurkenna sjálfkrafa faglega menntun og hæfi sem aflað hefur verið innan þessa sameiginlega námsramma ef eitt af eftirtöldum skilyrðum hefur verið uppfyllt:

- a) engin mennta- eða námsstofnun er fyrir hendi á yfirráðasvæði þess sem býður slíkt nám fyrir viðkomandi starfsgrein,
- b) sameiginlegur námsrammi af þessu tagi hefði neikvæð áhrif á skipulag mennta- og starfsmenntakerfa landsins,
- c) fyrir hendi er verulegur munur á sameiginlega námsrammanum og því námi sem krafist er á yfirráðasvæði þess sem felur í sér alvarlega áhættu hvað varðar allsherjarreglu, almannaoöryggi, lýðheilsu eða öryggi viðtakenda þjónustunnar eða vernd umhverfisins.

6. Aðildarríki skulu, innan sex mánaða frá gildistöku framseldu gerðarinnar, sem um getur 4. mgr., tilkynna framkvæmdastjórninni og hinum aðildarríkjunum um:

- a) þá menntun og hæfi sem krafist er í aðildarríkinu og, ef við á, starfsheiti sem uppfylla skilyrði sameiginlega námsrammans eða

- b) nýtingu undanþágunnar sem um getur í 5. mgr. og rökstuðning fyrir því að tiltekin skilyrði samkvæmt þeirri málsgrein voru uppfyllt. Framkvæmdastjórnin getur farið fram á frekari skýringar innan þriggja mánaða telji hún að aðildarríki hafi annaðhvort ekki lagt fram rökstuðning eða lagt fram ófullnægjandi rökstuðning fyrir því að eitt þessara skilyrða hafi verið uppfyllt. Aðildarríkið skal svara slíkri beiðni innan þriggja mánaða.

Framkvæmdastjórnin getur samþykkt framkvæmdargerð til að setja fram fyrir hvert aðildarríki skrá yfir fagleg menntun og hæfi og þau starfsheiti sem njóta sjálfkrafa viðurkenningar innan sameiginlega námsrammans sem er samþykktur í samræmi við 4. mgr.

7. Þessi grein á einnig við um sérgreinar innan starfsgreinar enda varði þær starfsemi þar sem aðgangur og ástundun eru lögvernduð í aðildarríkjum, þegar starfsgreinin nýtur þegar sjálfkrafa viðurkenningar skv. III. kafla III. bóls en ekki viðkomandi sérgrein.

49. gr. b

Sameiginleg námspróf

1. Í þessari grein merkir „sameiginlegt námspróf“ staðlað hæfnispróf sem býðst í þátttökuaðildarríkjum og er ætlað handhöfum tiltekinnar faglegrar menntunar og hæfis. Með því að standast slíkt próf í aðildarríki skal handhafi tiltekinnar faglegrar menntunar og hæfis öðlast rétt til að leggja stund á starfsgreinina í hvaða gístiaðildarríki sem er með sömu skilyrðum og gilda um þá handhafa sem hafa öðlast faglega menntun og hæfi í því aðildarríki.

2. Sameiginlega námsprófið skal uppfylla eftirfarandi skilyrði:

- a) sameiginlegt námspróf gerir fagmönnum kleift að flytjast milli aðildarríkja,
- b) starfsgreinin sem sameiginlega námsprófið á við um eða það nám sem liggur að baki starfsgreininni nýtur lögverndar í a.m.k. þriðjungi aðildarríkjanna,

- c) sameiginlega námsprófið hefur verið útbúið samkvæmt tilhlýðilegri gagnsærrni málsmeðferð, með aðkomu viðeigandi hagsmunaaðila frá aðildarríkjum þar sem starfsgreinin nýtur ekki lögverndar,
- d) sameiginlega námsprófið gerir ríkisborgurum frá hvaða aðildarríki sem er kleift að taka þátt í slíku prófi og skipulagningu slíkra prófa í aðildarríkjum án þess að þurfa fyrst að gerast félagsmenn í fagfélagi eða fá skráningu hjá slíku fagfélagi.

3. Fagfélög, sem eru fulltrúar á vettvangi Sambandsins, svo og landsbundin fagfélög eða lögbær yfirvöld frá a.m.k. þriðjungi aðildarríkjanna, geta lagt tillögur fyrir framkvæmdastjórnina um sameiginleg námspróf sem uppfylla skilyrðin sem mælt er fyrir um í 2. mgr.

4. Framkvæmdastjórnin skal hafa vald til að samþykkja framseldar gerðir í samræmi við 57. gr. c til að setja fram efni sameiginlegs námsprófs og þau skilyrði sem krafist er til að taka og standast slík próf.

5. Aðildarríki skal undanþegið þeirri skyldu að skipuleggja sameiginlega námsprófið, sem um getur í 4. mgr., á yferráðasvæði sínu og frá þeirri skyldu að viðurkenna sjálfkrafa fagmenn sem hafa staðist sameiginlega námsprófið ef eitt af eftirtöldum skilyrðum hefur verið uppfyllt:

- a) viðkomandi starfsgrein er ekki lögvernduð á yferráðasvæði þess,
- b) efni sameiginlega námsprófsins dregur ekki nægilega úr alvarlegri áhættu hvað varðar lýðheilsu eða öryggi neytenda þjónustunnar, sem á við á yferráðasvæði þess,
- c) efni sameiginlega námsprófsins mundi leiða til þess að verulega dregur úr aðdráttarafli starfsgreinarinnar ef borið er saman við kröfur aðildarríkisins.

6. Aðildarríki skulu, innan sex mánaða frá gildistöku framseldu gerðarinnar, sem um getur 4. mgr., tilkynna framkvæmdastjórninni og hinum aðildarríkjunum um:

- a) fyrirleggjandi getu til að skipuleggja slík próf eða
- b) nýtingu undanþágunnar sem um getur í 5. mgr. og rökstuðning fyrir því að tiltekin skilyrði samkvæmt þeirri málsgrein voru uppfyllt. Framkvæmdastjórnin getur farið fram á frekari skýringar innan þriggja mánaða telji hún að aðildarríki hafi ekki lagt fram rökstuðning eða lagt fram ófullnægjandi rökstuðning fyrir því að eitt þessara skilyrða hafi verið uppfyllt. Aðildarríkið skal svara slíkri beiðni innan þriggja mánaða.

Framkvæmdastjórnin getur samþykkt framkvæmdargerð til að setja fram skrá yfir þau aðildarríki þar sem skipuleggja á sameiginlegu námsprófin sem eru samþykkt í samræmi við 4. mgr., hve oft þau skulu haldin á almanaksárinu og annað nauðsynlegt fyrirkomulag vegna skipulagningar sameiginlegra námsprófa í aðildarríkjum.

(*) Stjútíð. ESB C 111, 6.5.2008, bls. 1.“

39) Eftirfarandi málsgreinar bætist við í 50. gr.:

„3a. Liggi fyrir réttmætur vafi getur gístiaðildarríkið krafði lögbær yfirvöld í aðildarríki um staðfestingu á því að umsækjandi hafi ekki verið sviptur réttindum tímabundið til að starfa við greinina eða bannað að leggja stund á starfsgrein í kjölfar alvarlegs misferlis í starfi eða sakfellingar í refsímáli er tengist starfsemi hans á einhvern hátt.

3b. Lögbær yfirvöld mismunandi aðildarríkja skulu nota upplýsingakerfið fyrir innri markaðinn (IM-upplýsingakerfið) til að skiptast á upplýsingum samkvæmt þessari grein.“

40) Eftirfarandi málsgrein bætist við í 52. gr.:

„3. Aðildarríki er ekki heimilt að binda notkun starfsheitis við handhafa faglegrar menntunar og hæfis ef það hefur ekki tilkynnt samtök eða félag til framkvæmdastjórnarinnar og hinna aðildarríkjanna í samræmi við 2. mgr. 3. gr.“

41) Í stað 53. gr. komi eftirfarandi:

„53. gr.

Tungumálakunnátta

1. Sérmenntaðir einstaklingar, sem fá viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi, skulu búa yfir þeirri tungumálakunnáttu sem nauðsynleg er til að geta lagt stund á starfsgreinina í gistaðildarríkinu.

2. Aðildarríki skal sjá til þess að það eftirlit, sem fram fer á vegum eða undir umsjón lögbærs yfirvalds, með því að skuldbinding 1. mgr. sé uppfyllt verði takmarkað við þekkingu á einu opinberu tungumáli eða stjórnsýslutungumáli gistaðildarríkisins enda sé það einnig opinbert tungumál í Sambandinu.

3. Einnig má viðhafa eftirlit í samræmi við 2. mgr. ef starfsgreinin sem til stendur að leggja stund á hefur áhrif á öryggi sjúklinga. Taka má upp eftirlit með öðrum starfsgreinum þegar fyrir liggja alvarlegar og raunverulegar efasemdir um fullnægjandi tungumálakunnáttu fagmanns hvað varðar þá starfsgrein sem hann hyggst stunda.

Einungis má viðhafa eftirlit þegar evrópskt fagskírteini hefur verið gefið út í samræmi við 4. gr. d eða eftir viðurkenningu faglegrar menntunar og hæfis, eftir því sem við á.

4. Eftirlit með tungumálakunnáttu skal vera hæfilegt með tilliti til þeirrar starfsemi sem er stunduð. Viðkomandi fagmaður skal hafa heimild til að kæra slíkt eftirlit samkvæmt landslögum.“

42) Bæta skal eftirfarandi grein við í IV. bálki:

„55. gr. a

Viðurkenning á starfsreynslutíma

1. Ef aðgangur að lögverndaðri starfsgrein í heimaaðildarríki er háður því að lokið hafi verið starfsreynslutíma skal lögbært yfirvald heimaaðildar-

ríkisins viðurkenna, þegar það fjallar um beiðni um heimild til að leggja stund á lögverndaða starfsgrein, starfsreynslutíma sem lokið er í öðru aðildarríki enda sé þessi tími í samræmi við útgefnar viðmiðunarreglur sem um getur í 2. mgr. og skal hafa hliðsjón af starfsreynslutíma sem lokið er í þriðja landi. Aðildarríki geta þó sett í landslöggjöf sína hæfileg mörk hvað varðar lengd þess hluta starfsreynslutíma sem ljúka má erlendis.

2. Viðurkenning á starfsreynslutíma skal ekki koma í stað hvers kyns krafna sem gerðar eru um að standast þurfi próf til að fá aðgang að viðkomandi starfsgrein. Lögbæru yfirvöldin skulu birta viðmiðunarreglur um skipulag og viðurkenningu á starfsreynslutíma sem lokið er í öðru aðildarríki eða þriðja landi, einkum um hlutverk umsjónarmanns með starfsreynslutímanum.“

43) Í stað fyrirsagnarinnar í V. bálki komi eftirfarandi:

„V. BÁLKUR

SAMVINNA STJÓRNVALDA OG ÁBYRGÐ GAGNVART BORGURUM HVAD FRAMKVÆMD VARÐAR“

44) Ákvæðum 56. gr. er breytt sem hér segir:

a) Í stað fyrstu undirgreinar 2. mgr. komi eftirfarandi:

„Lögbær yfirvöld gisti- og heimaaðildarríkjanna skulu skiptast á upplýsingum að því er varðar viðurlög eða refsiaðgerðir eða aðrar alvarlegar, sérstakar aðstæður sem eru líklegar til að hafa áhrif á starfsemi samkvæmt þessari tilskipun. Við það skulu þau virða reglur um vernd persónuupplýsinga eins og kveðið er á um í tilskipunum 95/46/EB og 2002/58/EB.“

b) Eftirfarandi málsgrein bætist við:

„2a. Lögbær yfirvöld skulu nota IM-upplýsingakerfið hvað 1. og 2. mgr. varðar.“

c) Í stað 4. mgr. komi eftirfarandi:

„4. Aðildarríkin skulu tilnefna samræmingaraðila fyrir starfsemi lögbærra yfirvalda sem um getur í 1. mgr. og tilkynna það hinum aðildarríkjunum og framkvæmdastjórninni.

Verkefni samræmingaraðila skulu vera:

- a) að stuðla að samræmdri beitingu ákvæða þessarar tilskipunar,
- b) að safna saman öllum upplýsingum sem skipta máli við beitingu þessarar tilskipunar, t.d. varðandi skilyrðin fyrir aðgangi að lögverndaðri starfsgrein í aðildarríkjunum,
- c) að fjalla um tillögur að sameiginlegum námsrömmum og sameiginlegum námsprófum,
- d) að skiptast á upplýsingum og bestu starfsvenjum til þess að nýta stöðuga faglega þróun sem best í aðildarríkjunum,
- e) að skiptast á upplýsingum og bestu starfsvenjum varðandi beitingu þeirra uppbótarráðstafana sem um getur í 14. gr.

Í þeim tilgangi að leysa það verkefni, sem sett er fram í b-lið þessarar málsgreinar, mega samræmingaraðilar leita aðstoðar hjá þeim aðstoðarmiðstöðvum sem um getur í 57. gr. b.“

45) Eftirfarandi grein bætist við:

„56. gr. a

Fyrirkomulag varðandi viðvaranir

1. Lögbær yfirvöld aðildarríkis skulu tilkynna lögbærum yfirvöldum allra annarra aðildarríkja um það þegar

stjórnvald eða dómstólar hafa takmarkað eða bannað, í heild eða að hluta, einnig tímabundið, faglega starfsemi eftirfarandi fagmanns á yfirráðasvæði þess aðildarríkis, þ.e.:

- a) lækni og almenns heimilislækni sem er handhafi vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem um getur í liðum 5.1.1 og 5.1.4 í V. viðauka,
- b) sérfræðings á sviði lækninga sem ber starfsheiti sem um getur í lið 5.1.3 í V. viðauka,
- c) hjúkrunarfræðings í almennri hjúkrun sem er handhafi vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem um getur í lið 5.2.2 í V. viðauka,
- d) tannlækni sem er handhafi vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem um getur í lið 5.3.2 í V. viðauka,
- e) sérfræðings á sviði tannlækninga sem er handhafi vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem um getur í lið 5.3.3 í V. viðauka,
- f) dýralækni sem er handhafi vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem um getur í lið 5.4.2 í V. viðauka,
- g) ljósmóður sem er handhafi vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem um getur í lið 5.5.2 í V. viðauka,
- h) lyfjafræðings sem er handhafi vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem um getur í lið 5.6.2 í V. viðauka,
- i) handhafa vottorða sem um getur í 2. lið VII. viðauka er votta að handhafi hafi lokið námi sem uppfyllir þær lágmarkskröfur sem settar eru fram í 24., 25., 31., 34., 35., 38., 40. eða 44. gr., eftir því sem við á, en hófst fyrir þær viðmiðunardagsetningar fyrir menntun og hæfi sem settar eru fram í liðum 5.1.3, 5.1.4, 5.2.2, 5.3.2, 5.3.3, 5.4.2, 5.5.2, 5.6.2 í V. viðauka,
- j) handhafa vottorða um áunnin réttindi eins og um getur í 23. gr., 27. gr., 29. gr., 33. gr., 33. gr. a, 37. gr. 43. gr. og 43. gr. a,

k) annars fagmanns sem stundar starfsemi sem getur haft áhrif á öryggi sjúklunga þegar hann stundar lögverndaða starfsemi í því aðildarríki,

l) fagmanna sem stunda starfsemi er varðar kennslu barna undir lögaldri, þ.m.t. barnagæslu og kennslu smábarna, þegar hann stundar lögverndaða starfsemi í því aðildarríki.

2. Lögbær yfirvöld skulu senda þær upplýsingar, sem um getur í 1. mgr., sem viðvörðun í gegnum IM-upplýsingakerfið eigi síðar en þremur dögum eftir þann dag þegar ákvörðun var samþykkt um að takmarka eða banna viðkomandi fagmanni að stunda faglega starfsemi, í heild eða að hluta. Takmarka skal þessa upplýsingar við eftirfarandi:

a) nafn fagmannsins,

b) viðkomandi starfsgrein,

c) upplýsingar um innlent yfirvald eða dómstól sem samþykkir ákvörðun um takmörkun eða bann,

d) umfang takmörkunar eða banns og

e) gildistíma takmörkunar eða banns.

3. Lögbær yfirvöld í viðkomandi aðildarríki skulu upplýsa lögbær yfirvöld í öllum öðrum aðildarríkjum, eigi síðar en þremur dögum eftir samþykkt ákvörðunar dómstólsins, með viðvörðun í gegnum IM-upplýsingakerfið, um þá fagmenn sem hafa sótt um viðurkenningu á menntun og hæfi samkvæmt þessari tilskipun og hafa síðar orðið uppvísir að því fyrir dómstólum að hafa notað falsaðan vitnisburð um faglega menntun og hæfi í þessu samhengi.

4. Vinnsla persónuupplýsinga vegna þeirra upplýsingaskipta sem um getur í 1. og 3. mgr. skal vera í samræmi við tilskipanir 95/46/EB og 2002/58/EB. Vinnsla framkvæmdastjórnarinnar á persónuupplýsingum skal vera í samræmi við reglugerð (EB) nr. 45/2001.

5. Lögbær yfirvöld allra aðildarríkja skulu þegar í stað upplýst um það þegar bann eða takmörkun, sem um getur í

1. mgr., fellur úr gildi. Lögbært yfirvald aðildarríkisins, sem leggur til upplýsingarnar í samræmi við 1. mgr., skal í þessu skyni einnig ákveða hvaða dag þetta fellur úr gildi og mögulegar síðari breytingar á þeirri dagsetningu.

6. Aðildarríki skulu sjá til þess að fagmenn fái, þegar sendar eru út viðvaranir vegna þeirra til annarra aðildarríkja, skriflegar upplýsingar um ákvarðanir um viðvaranir ásamt sjálfri viðvörðuninni, og geti áfrýjað ákvörðuninni samkvæmt landslögum eða sótt um leiðréttingu á slíkum ákvörðunum og skulu hafa aðgang að úrræðum hvað varðar skaða af völdum óréttmætra viðvarana sem eru sendar öðrum aðildarríkjum og í þeim tilvikum skal ákvörðun um viðvörðun vera þannig framsett að fagmaðurinn geti hafið málsmeðferð.

7. Vinna má gögn vegna viðvarana innan IM-upplýsingakerfisins á gildistíma þeirra. Eyða skal viðvörðunum innan þriggja daga frá þeim degi þegar ákvörðun um afturköllun var samþykkt eða frá því að bannið eða takmörkunin, sem um getur í 1. mgr., rann úr gildi.

8. Framkvæmdastjórnin skal samþykkja framkvæmdargerðir vegna beitingar viðvörðunarkerfis. Í framkvæmdargerðunum skulu koma fram ákvæði um þau yfirvöld sem geta sent eða tekið við viðvörðunum og um afturköllun og lok viðvarana og ráðstafanir til að tryggja öryggi við vinnslu. Samþykkja skal þessar framkvæmdargerðir í samræmi við rannsóknarmálsmeðferðina sem um getur í 2. mgr. 58. gr.“

46) Í stað 57. gr. komi eftirfarandi:

„57. gr.

Miðlægur netaðgangur að upplýsingum

1. Aðildarríkin skulu sjá til þess að eftirfarandi upplýsingar liggi fyrir á neti hjá upplýsinga- og þjónustumiðstöðvunum, sem um getur í 6. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 2006/123/EB frá 12. desember 2006 um þjónustu á innri markaðnum (*), og séu uppfærðar reglulega:

- a) skrá yfir allar lögverndaðar starfsgreinar í aðildarríkinu, þ.m.t. samskiptaupplýsingar fyrir lögbær yfirvöld fyrir hverja lögverndaða starfsgrein og aðstoðarmiðstöðvar sem um getur í 57. gr. b,
- b) skrá yfir þær starfsgreinar sem evrópskt fagskírteini tekur til, hlutverk þess skírteinis, þ.m.t. öll viðkomandi gjöld sem fagmenn þurfa að greiða, og lögbær yfirvöld sem gefa skírteinið út,
- c) skrá yfir alla fagmenn sem falla undir beitingu aðildarríkisins á 4. mgr. 7. gr. skv. innlendum lögum og stjórnsýslufyrirmælum,
- d) skrá yfir lögverndað nám og nám með sérstöku skipulagi sem um getur í ii. lið c-liðar 11. gr.,
- e) kröfurnar og málsmeðferðarreglurnar sem um getur í 7., 50., 51. og 53. gr. hvað varðar lögverndaðar starfsgreinar í aðildarríkinu, þ.m.t. tengd gjöld sem borgurum ber að greiða og skjöl sem ríkisborgarar skulu afhenda lögbærum yfirvöldum,
- f) upplýsingar um málskotsaðferð samkvæmt innlendum lögum og stjórnsýslufyrirmælum, ákvarðanir lögbærra yfirvalda sem eru samþykktar samkvæmt þessari tilskipun.
2. Aðildarríkin skulu tryggja að upplýsingarnar, sem um getur í 1. mgr., séu settar fram skýrt og skilmerkilega fyrir notendur, að aðgengi að þeim sé auðvelt með fjarmiðlun og með rafrænum hætti og að þær séu uppfærðar.
3. Aðildarríki skulu sjá til þess að beiðni um upplýsingar sem er beint að upplýsinga- og þjónustumiðstöðinni sé svarað eins fljótt og unnt er.
4. Aðildarríkin og framkvæmdastjórnin skulu gera hliðarráðstafanir í því skyni að hvetja upplýsinga- og þjónustumiðstöðvar til að gera upplýsingarnar, sem kveðið er á um í 1. mgr., tiltækar á öðrum tungumálum Sambandsins. Þetta skal ekki hafa áhrif á löggjöf aðildarríkja um notkun tungumála á yfirráðasvæði þeirra.
5. Aðildarríki skulu starfa hvert með öðru og framkvæmdastjórninni að framkvæmd 1., 2. og 4. mgr.

47) Eftirfarandi greinar bætist við:

„57. gr. a

Rafræn málsmeðferð

1. Aðildarríkin skulu tryggja að auðvelt sé að ljúka allri málsmeðferð, öllum kröfum og formsatriðum, sem tengjast málefnum þessarar tilskipunar, með fjarmiðlun og með rafrænum hætti, fyrir milligöngu viðkomandi upplýsinga- og þjónustumiðstöðvar eða hjá viðkomandi lögbærum yfirvöldum. Þetta skal ekki koma í veg fyrir að lögbær yfirvöld aðildarríkja getið beiðið um staðfest endurrit á síðari stigum ef fram kemur réttmætur vafi og ef slíkt telst bráðnaúðsynlegt.

2. Ákvæði 1. mgr. gilda hvorki varðandi aðlögunartímabil né hæfnispróf.

3. Ef réttmætar ástæður eru til þess að aðildarríki biðji um þróaðar rafrænar undirskriftir, eins og skilgreint er í 2. lið 2. gr. tilskipunar Evrópuþingsins og ráðsins 1999/93/EB frá 13. desember 1999 um ramma Bandalagsins varðandi rafrænar undirskriftir (*), til þess að ljúka þeirri málsmeðferð, sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar, skulu aðildarríki viðurkenna rafrænar undirskriftir í samræmi við ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2009/767/EB frá 16. október 2009 um ráðstafanir sem greiða fyrir notkun rafrænnar málsmeðferðar með upplýsinga- og þjónustumiðstöðvum samkvæmt tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2006/123/EB um þjónustu á innri markaðnum (**), og láta í té tæknilegar leiðir til að vinna skjöl með þróuðum rafrænum undirskriftum á sniði sem er skilgreint í ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2011/130/ESB frá 25. febrúar 2011 um að setja lágmarkskröfur um vinnslu skjala yfir landamæri sem undirrituð eru rafrænt af lögbærum yfirvöldum samkvæmt tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2006/123/EB um þjónustu á innri markaðnum (***)).

4. Öll málsmeðferð skal fara fram í samræmi við 8. gr. tilskipunar 2006/123/EB í tengslum við upplýsinga- og þjónustumiðstöðvar. Málsmeðferðarfræstir, sem eru settir fram í 4. mgr. 7. gr. og 51. gr. þessarar tilskipunar, skulu hefjast þegar ríkisborgari hefur lagt umsókn eða þau skjöl sem upp á vantaði fram hjá upplýsinga- og þjónustumiðstöð eða beint hjá viðkomandi lögbæru yfirvaldi. Ekki skal líta á beiðni um staðfest endurrit, sem um getur í 1. mgr. þessarar greinar, sem beiðni um skjöl sem upp á vantar.

(*) Stjtið. EB L 376, 27.12. 2006, bls. 36.“

57. gr. b

Aðstoðarmiðstöðvar

1. Sérhvert aðildarríki skal útnefna eigi síðar en 18. janúar 2016 aðstoðarmiðstöð sem hefur það hlutverk að sjá ríkisborgurum og upplýsinga- og þjónustumiðstöðvum hinna aðildarríkjanna fyrir aðstoð við viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi sem kveðið er á um í þessari tilskipun, þ.m.t. upplýsingum varðandi landslög um starfsgreinar og iðkun þeirra, þ.m.t. félagsmálalöggjöf og, þar sem við á, síðareglur.

2. Aðstoðarmiðstöðvar í gístiaðildarríkjum skulu aðstoða ríkisborgara við að nýta sér þau réttindi sem þessi tilskipun veitir þeim, ef við á í samstarfi við aðrar aðstoðarmiðstöðvar í heimaaðildarríkinu og lögbær yfirvöld og upplýsinga- og þjónustumiðstöðvar í gístiaðildarríkinu.

3. Lögbært yfirvald í heima- eða gístiaðildarríkinu skal taka fullan þátt í samstarfi við aðstoðarmiðstöðina í gístiaðildarríkinu og ef við á heimaaðildarríkinu og láta aðstoðarmiðstöðvum í té allar viðeigandi upplýsingar um einstök mál að þeirra beiðni og með fyrirvara um reglur um vernd persónuupplýsinga í samræmi við tilskipanir 95/46/EB og 2002/58/EB.

4. Aðstoðarmiðstöðvarnar skulu, að beiðni framkvæmdastjórnarinnar, greina framkvæmdastjórninni frá niðurstöðum þeirra mála sem þær hafa til meðferðar innan tveggja mánaða frá því að þær tóku við þeim.

57. gr. c

Beiting framsals

1. Framkvæmdastjórninni skal falið vald til að samþykkja framseldar gerðir, sbr. þó skilyrðin sem mælt er fyrir um í þessari reglu.

2. Valdið til að samþykkja framseldar gerðir, sem um getur í 3. gr. (þriðju undirgrein 2. mgr.), 20. gr., 21. gr. (annarri undirgrein 6. mgr.), 21. gr. a (4. mgr.), 25. gr. (5. mgr.), 26. gr. (annarri málsgrein), 31. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 34. gr. (önnur undirgrein 2. mgr.), 35. gr. (4. og 5. mgr.), 38. gr. (annarri undirgrein 1. mgr.), 40. gr. (þriðju undirgrein 1. mgr.), 44. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 49. gr. a (4. mgr.) og 49. gr. b (4. mgr.) skal falið framkvæmdastjórninni í fimm ár frá 17. janúar 2014. Framkvæmdastjórnin skal taka saman skýrslu, að því er varðar framsal valds, eigi síðar en níu mánuðum fyrir lok fimm ára tímabilsins. Framsal valds skal framlengt með þefjandi samkomulagi um jafnlangan tíma nema

Evrópuþingið eða ráðið andmæli þeirri framlengingu eigi síðar en þremur mánuðum fyrir lok hvers tímabils.

3. Evrópuþinginu eða ráðinu er hvenær sem er heimilt að afturkalla valdið til að samþykkja framseldar gerðir sem um getur í 3. gr. (þriðju undirgrein 2. mgr.), 20. gr., 21. gr. (annarri undirgrein 6. mgr.), 21. gr. a (4. mgr.), 25. gr. (5. mgr.), 26. gr. (annarri málsgrein), 31. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 34. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 35. gr. (4. og 5. mgr.), 38. gr. (annarri undirgrein 1. mgr.), 40. gr. (þriðju undirgrein 1. mgr.), 44. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 49. gr. a (4. mgr.) og 49. gr. b (4. mgr.). Með ákvörðun um afturköllun skal bundinn endi á framsal valdsins sem tilgreint er í þeirri ákvörðun. Ákvörðunin öðlast gildi daginn eftir birtingu hennar í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins* eða síðar, eftir því sem tilgreint er í ákvörðuninni. Hún skal ekki hafa áhrif á gildi framseldra gerða sem þegar eru í gildi.

4. Um leið og framkvæmdastjórnin samþykkir framseldar gerðir skal hún samtímis tilkynna það Evrópuþinginu og ráðinu.

5. Framseld gerð, sem er samþykkt skv. 3. gr. (þriðju undirgrein 2. mgr.), 20. gr., 21. gr. (annarri undirgrein 6. mgr.), 21. gr. a (4. mgr.), 25. gr. (5. mgr.), 26. gr. (annarri málsgrein), 31. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 34. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 35. gr. (4. og 5. mgr.), 38. gr. (annarri undirgrein 1. mgr.), 40. gr. (þriðju undirgrein 1. mgr.), 44. gr. (annarri undirgrein 2. mgr.), 49. gr. a (4. mgr.) og 49. gr. b (4. mgr.), skal því aðeins öðlast gildi að Evrópuþingið eða ráðið hafi ekki haft uppi nein andmæli innan tveggja mánaða frá tilkynningu um gerðina til Evrópuþingsins og ráðsins eða ef bæði Evrópuþingið og ráðið hafa upplýst framkvæmdastjórnina, áður en fresturinn er liðinn, um þá fyrirætlan sína að hreyfa ekki andmælum. Þessi frestur skal framlengdur um tvo mánuði að frumkvæði Evrópuþingsins eða ráðsins.“

(*) Stj. tíð. EB L 13, 19.1.2000, bls. 12.

(**) Stj. tíð. ESB L 274, 20.10.2009, bls. 36.

(***) Stj. tíð. ESB L 53, 26.2.2011, bls. 66.“

48) Í stað 58. gr. komi eftirfarandi:

„58. gr.

Nefndarmeðferð

1. Nefnd um viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi skal vera framkvæmdastjórninni til aðstoðar. Þessi nefnd skal vera nefnd í skilningi reglugerðar (ESB) nr. 182/2011.

2. Þegar vísað er til þessarar málsgreinar gildir 5. gr. reglugerðar (ESB) nr. 182/2011.“

49) Í stað 59. gr. komi eftirfarandi:

„59. gr.

Gagnsæi

1. Aðildarríki skulu, eigi síðar en 18. janúar 2016, tilkynna framkvæmdastjórninni um skrá yfir fyrirbyggjandi lögverndaðar starfsgreinar og tilgreina þá starfsemi sem fellur undir hverja starfsgrein og skrá yfir lögverndað nám og nám með sérstöku skipulagi, sem um getur í ii. lið c-liðar 11. gr., á yfirlitsskýrslu þeirra. Einnig skal tilkynna framkvæmdastjórninni um breytingar á þessum skrá á tatar. Framkvæmdastjórnin skal koma á fót og viðhalda gagnagrunni yfir lögverndaðar starfsgreinar, þ.m.t. almennri lýsingu á þeirri starfsemi sem fellur undir hverja starfsgrein, sem er aðgengilegur öllum.

2. Aðildarríki skulu, eigi síðar en 18. janúar 2016, tilkynna framkvæmdastjórninni um skrá yfir starfsgreinar sem taka verður til nauðsynlegrar fyrirframathugunar á menntun og hæfi skv. 4. mgr. 7. gr. Aðildarríki skulu láta framkvæmdastjórninni í té sérstakan rökstuðning fyrir því að setja hverja þessara starfsgreina á skrána.

3. Aðildarríki skulu kanna hvort kröfur samkvæmt réttarkerfum þeirra, sem takmarka aðgengi að starfsgrein eða iðkun hennar við handhafa tiltekinnar faglegar menntunar og hæfis, þ.m.t. notkun starfsheita og fagleg starfsemi sem er heimilud á grundvelli slíks titils, sem vísað er til í þessari grein sem „krafna“, séu í samræmi við eftirfarandi meginreglur:

a) kröfurnar mega hvorki fela í sér beina né óbeina mismunur á grundvelli ríkisfangs eða búsetu,

b) rökstyðja verður kröfurnar á grundvelli brýnna ástæðna með tilliti til almannahagsmuna,

c) kröfurnar verður að vera til þess fallnar að ná því markmiði sem stefnt er að og þær mega ekki ganga lengra en nauðsynlegt er til að ná því markmiði.

4. Ákvæði 1. mgr. skulu einnig eiga við um starfsgreinar sem njóta lögverndar í aðildarríki á vegum samtaka eða félags í skilningi 2. mgr. 3. gr. og kröfur um aðild að slíkum samtökum eða félögum.

5. Aðildarríki skulu, eigi síðar en 18. janúar 2016, láta framkvæmdastjórninni í té upplýsingar um þær kröfur sem þau hyggjast framfylgja og rökstuðning fyrir því hvernig þessar kröfur samrýmast 3. mgr. Aðildarríki skulu setja fram upplýsingar um kröfur sem þau setja fram síðar og rökstuðning fyrir því hvernig þessar kröfur samrýmast 3. mgr., innan sex mánaða frá því að ráðstöfunin er samþykkt.

6. Aðildarríki skulu, eigi síðar en 18. janúar 2016 og á tveggja ára fresti eftir það, leggja fyrir framkvæmdastjórnina skýrslu um hverjar þær kröfur sem hafa verið felldar niður eða mildaðar.

7. Framkvæmdastjórnin skal senda skýrslurnar, sem mælt er fyrir um í 6. mgr., til hinna aðildarríkjanna sem skulu leggja fram athugasemdir sínar innan sex mánaða. Framkvæmdastjórnin skal hafa samráð við hagsmunaaðila, þ.m.t. viðkomandi starfsgreinar, innan sama sex mánaða tímabils.

8. Framkvæmdastjórnin skal setja fram yfirlitsskýrslu byggða á upplýsingum sem aðildarríki hafa afhent hópi samræmingaraðila, sem er komið á fót samkvæmt ákvörðun framkvæmdastjórnarinnar 2007/172/EB frá 19. mars 2007 um að skipa hóp samræmingaraðila um viðurkenningu á faglegri menntun og hæfi (*), sem getur sett fram athugasemdir.

9. Í ljósi athugasemdanna, sem kveðið er á um í 7. og 8. mgr., skal framkvæmdastjórnin, eigi síðar en 18. Janúar 2017, leggja lokaniðurstöður sínar fyrir Evrópuþingið og ráðið ásamt tillögum að frekari framtaksverkefnum ef við á.

(*) Stjtið. ESB L 79, 20.3.2007, bls. 38.“

50) Ákvæðum 60. gr. er breytt sem hér segir:

a) Eftirfarandi undirgrein bætist við í 1. mgr.:

„Frá 18. janúar 2016 skal í tölfraðilegri samantekt yfir teknar ákvarðanir, sem um getur í fyrstu undirgrein, setja fram nákvæmar upplýsingar um fjölda og tegund ákvarðana sem eru teknar í samræmi við þessa tilskipun, þ.m.t. tegundir ákvarðana um takmarkaðan aðgang sem lögbær yfirvöld hafa tekið í samræmi við 4. gr. f og lýsingu á helstu vandamálum sem fram hafa komið við beitingu þessarar tilskipunar.“

b) Í stað 2. mgr. komi eftirfarandi:

„2. Eigi síðar en 18. janúar 2019 og á fimm ára fresti eftir það skal framkvæmdastjórnin birta skýrslu um beitingu þessarar tilskipunar.

Í fyrstu skýrslunni af þessu tagi skal einkum einblína á þá nýju þætti sem settir eru fram með þessari tilskipun og líta þá sérstaklega til eftirfarandi atriða:

a) framkvæmdar evrópska fagskírteinisins,

b) nútímavæðingar á þekkingu, færni og hæfni í starfsgreinum sem falla undir III. kafla III. bóls, þ.m.t. skrá yfir hæfni sem um getur í 7. mgr. 31. gr.,

c) framkvæmdar sameiginlegra námsramma og sameiginlegra námsprófa,

d) niðurstaðna sérstöku endurmenntunaráætlunarinnar, sem mælt er fyrir um samkvæmt rúmenskum lögum og stjórnsýslufyrirmælum, fyrir handhafa vitnisburðar um formlega menntun og hæfi sem getið er í 33. gr. a, einnig handhafa vitnisburðar um formlega menntun og hæfi af æðra námsstigi með það fyrir augum að meta þörfina á því að endurmeta gildandi ákvæði um kerfi áunninna réttinda sem gildir um rúmenskan vitnisburð um formlega menntun og hæfi hjúkrunarfræðinga í almennri hjúkrun.

Aðildarríki skulu láta í té allar nauðsynlegar upplýsingar til að unnt sé að taka skýrsluna saman.“

51) Í stað annarrar málsgreinar 61. gr. komi eftirfarandi:

„Ef við á skal framkvæmdastjórnin samþykkja framkvæmdargerð sem heimilar hlutaðeigandi aðildarríki að víkja frá viðkomandi ákvæði yfir takmarkað tímabil.“

52) Ákvæði II. og III. viðauka falli brott.

53) Eftirfarandi liður bætist við í 1. lið VII. viðauka:

„g) Ef aðildarríkið krefst þess af eigin ríkisborgurum, vottorð sem staðfestir að viðkomandi hafi ekki verið sviptur réttindum til að stunda starfsgrein tímabundið eða varanlega eða verið sakfelldur í refsímáli.“

2. gr.

Breyting á reglugerð (ESB) nr. 1024/2012

Í stað 2. liðar í viðaukanum við reglugerð (ESB) nr. 1024/2012 komi eftirfarandi:

„2. Tilskipun Evrópuþingsins og ráðsins 2005/36/EB (*): 4. gr. a til 4. gr. e, 8. gr., 21. gr. a, 50. gr., 56. gr. og 56. gr. a.

(*) Stjttíð. ESB L 255, 30.9.2005, bls. 22.“

3. gr.

Lögleiðing

1. Aðildarríkin skulu samþykkja nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að fara að tilskipun þessari eigi síðar en 18. janúar 2016.

2. Hvert það aðildarríki, sem veitir, 17. janúar 2014, aðgang að námi ljósmóður (námsleið I) skv. 2. mgr. 40. gr. tilskipunar 2005/36/EB eftir að hafa lokið a.m.k. tíu ára almennu námi, skal samþykkja eigi síðar en 18. janúar 2020 nauðsynleg lög og stjórnsýslufyrirmæli til að uppfylla kröfur um aðgang að ljósmóðurnámi skv. a-lið 2. mgr. 40. gr. tilskipunarinnar.

3. Aðildarríkin skulu þegar í stað senda framkvæmdastjórninni texta ráðstafananna sem um getur í 1. og 2. mgr.

4. Þegar aðildarríkin samþykkja ráðstafanirnar sem um getur í 1. og 2. mgr. skal vera í þeim tilvísun í þessa tilskipun eða þeim fylgja slík tilvísun þegar þau eru birt opinberlega. Aðildarríkin skulu setja nánari reglur um slíka tilvísun.

5. Aðildarríkin skulu senda framkvæmdastjórninni helstu ákvæði úr landslögum sem þau samþykkja um málefni sem tilskipun þessi nær til.

4. gr.

Gildistaka

Ákvörðun þessi öðlast gildi á tuttugasta degi eftir að hún birtist í *Stjórnartíðindum Evrópusambandsins*.

5. gr.

Viðtakendur

Tilskipun þessari er beint til aðildarríkjanna.

Gjört í Strassborg 20. nóvember 2013.

Fyrir hönd Evrópuþingsins,

M. SCHULZ

forseti.

Fyrir hönd ráðsins,

V. LEŠKEVIČIUS

forseti.

Yfirlýsing framkvæmdastjórnarinnar

Framkvæmdastjórnin mun við undirbúning þeirra framseldu gerða, sem um getur í 2. mgr. 57. gr. c, tryggja samhliða, tímanlega og viðeigandi sendingu viðeigandi gagna til Evrópuþingsins og ráðsins og annast viðeigandi og gagnsætt samráð með góðum fyrirvara, einkum við sérfræðinga frá lögbærum yfirvöldum og stofnunum, fagfélögum og menntastofnunum í öllum aðildarríkjunum og, þegar við á, við sérfræðinga frá aðilum vinnumarkaðarins.
